

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

SAYI 1 20 KASIM 1975 250 KURUŞ

DEVİRİMCİ GENÇLİK

TÜSTAV

MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE

Bu yazı dergimizin bu adla çıkardığı broşürün bir özeti niteliğindedir. Broşürün amacı genel olarak tarihi olaylara, yani gelişime yaklaşmada, o gelişimin tarihi sunumunda izlenmesi gereken yöntem anlayışı üzerinedir. Özel olarak içinde bulunduğumuz gençlik hareketinin çeşitli sorunlarını incelemede -sosyalist hareketimizin bir yansıması biçiminde- hakim olan yanlış yöntem anlayışlarını aşmak, soruna bir çözüm getirmektir.

Yöntem, yani metod herhangi bir ereğe varmak için izlenen yol, yani amacı elde etmek için uygulanan araçların tümüdür. Marksist yöntemin amacı doğa olaylarını yöneten, insan ilişkilerini açıklayan kanunları, yani gerçeği yöneten kanunları bulmaktır. Olayların sadece bir tarihi kesit içinde incelenmesi tek başına Marksist yöntemin konusu değildir. O, aynı zamanda olayların değişimlerinin, bir tarihi süreçten diğer bir tarihi süreçte geçişlerinin kanununu da bulur, çıkarır. Çünkü önemli olan dünyayı yorumlamak, tanımak değildir. Onu değiştirmek aslolan hedefdir. Zaten bu kanunlar bir kere bilindi mi, bunların toplum hayatında kendini belirttiği olan sonuçlarını çok daha rahat ve ayrıntılı olarak inceleyebiliriz. Sorun incelemek olanın tesbitinde yatmaktadır. Açık ki, incelenen toplum hareketidir. Çünkü temel ve belirleyici olan odur, Toplumsal hareket insanların fikir, irade ve niyetlerinden bağımsız olmakla kalmayıp, aksine onların bilincini, irade ve düşüncelerini etkileyip, belirleyen yasaların yönettiği bir doğal-tarihsel süreçtir. Yani maddi hayatın kendisidir. İşte bize düşen bu süreci ve onun değişim kanunlarını bulup çıkartmaktır. O zaman, toplumsal hareket bütün çelişki ve ilişkileriyle anlaşılabilir. SOYUTLAMA bu işi yapabilecek en iyi yöntemdir. Sosyal bilimlerde "mikroskoptan ve kimyasal ayırma araçlarından yararlanılmaz, bu ikisinin yerini soyutlama gücünün alması gerekir" diyor Marks. (Kapital, Cilt I, Kitap I, Odak Yayınları, Almanca Birinci Baskı'ya Önsöz'den, s.33)

Soyutlama bize belirli bir şeyin özünü, iş yasalarını bulup çıkarmada yardımcı olur. Gerçeğin sahici ve eksiksiz görüntüsünü verebilmek için, onu meydana getiren somut biçimlerden, olaylar dünyasından hareketle derinliğine dalmak ve olayların analizini, yani soyutlama metoduyla onların özünü virmek gerekir. Fakat burada iki soruya cevap verebilmemiz gerekir. Birincisi, soyuta daldıkça somuttan uzaklaşmıyor muyuz? İkincisi, somut olandan incelemeye neden başlarıyoruz?

Birinci soruya Lenin cevabı şöyle veriyor: "Maddenin soyutlanması, bir doğa olayının, bir değerini v.b. soyutlanması, kısaca bütün bilimsel (doğru, ciddi, saçma olmayan) soyutlamalar doğayı daha derinden, daha doğru ve tam yansıtır" ve "somuttan soyuta yükselen düşünce... -eğer doğru düşünce ise- gerçeklikten uzaklaşmaz, tersine ona yaklaşıp" (Aktoran; O. Lange, Ekonomi Politik, May Yayınları, s. 137, altını biz çizdik).

Soyutlama yöntemi, olayların özünü kavradıktan sonra ters yönde işler. Soyutlamadan somuta, gerçeği meydana getiren somut biçimlere, ama bu kez karışık değil, aydınlanmış olan biçimlere ters yönde yürümek gereklidir. "Canlı sezgiden soyut düşünceye ve bundan pratiğe, doğruyu bilmenin diyalektik yol alışı işte budur" (Lenin).

Şimdi ikinci soruya cevap arayalım. İncelemeye somuttan değil, soyuttan başlıyoruz. Çünkü bu dünya doğrudan tanımlanabilir için fazla karmaşıktır. Bize, bu karmaşık yapıyı soyutlama ile çözmek, belirgin biçimlere dönüştürmek görevi düşmektedir. Yani önmüzdüde başlangıç ve karmaşık bir bütün gibi duran gerçeği, bir sonuç ama belirli ilişkilerin aydınlanmış bir sonucu olarak göstermek zorundayız. Aksi takdirde gerçeği, yani gelişimi açıklayamayız. Marks bu konuda şöyle diyor: "Etkeltilen koşulların etkisiyle ve somutla işe başlamak en doğru yöntem sanılabilir, ama soruna daha yakından bakınca bunun bir yanlışlığı olduğu anlaşılır... Bu sonuncu yöntem (soyutlama -aktoran-) besbelli ki, doğru, bilimsel yöntemdir. Somut çok sayıda belirlenmelerin sentezi olduğu için, bu yüzden de çeşitli unsurların birliğini temsil ettiği için somuttur. Onun için somut gerçek hareket noktası olmasına rağmen... düşüncede o bir hareket noktası olarak değil, sentez süreci olarak, sonuç olarak görün-

mektedir... (böylece -aktoran-) soyuttan somuta yükselmeden ibaret olan yöntem, düşünce için somutu benimseme, onun düşünülmesi bir somut biçimde yenden üretme tarzından başka birşey değildir" (Ekonomi Politikinin Eleştirisine Katkı, Sol Yayınları, s. 282-3).

Soyutlama, ikincil, 'beklenmedik', yani ancak zaman zaman meydana gelen ne varsa herşeyi soyutladığı, sadece gerçeğin özünü, gerçek hareket kanununa varmaya çalıştığı için üst düzeydeki soyutlamalarla direkt pratikle karşılaştırılmazlar. Çünkü bu ikincil olanların da o süreçte etkinlikleri vardır ve bunun için adım adım somutlama metodunu kullanmak gerekmektedir.

Soyutlamanın, gerçek, doğru, bilimsel olduğu zaman amaca hizmet ettiğini söylemiştik. Demek ki, soyutlama tek başına yeterli değildir. Neyin soyutlanacağını doğru tesbit edilmesi gerekmektedir. Yapılan soyutlamaların doğruluğunun kriterleri nelerdir? Bilim bu konuda bize kesin formülasyonlar vermez ama pratik soyutlamanın amaca hizmet edip etmediğini görebileceğimiz bir kriterdir. Ama bundan önce, yani pratiğin soyutlamanın doğruluğunu veya yanlışlığını kanıtlanmasından önce elimizde neyin soyutlanması gerektiğine dair hiçbir kriter yok mudur? Bilimin katı formülasyonları yoktur ama soruları açıktır ki, soyutlama zihni bir süreç, akli olaylar zincirinin, yani soyutun değil bizzat canlı hayatın somutun soyutlamasıdır. Ve buna hizmet etmelidir. Çünkü soyutlamalar sonucunda beklenen sonucu varamaz isyorsa, düşünce, kendisini çevreye nesnel dünyanın yasalına uymasını sağlamak gerekir. Bir bilginin ya da teorinin doğruluğunu, insanın sübjektif nesnel duyguları ile değil, teorinin, toplumsal pratikteki nesnel sonuçları ile ölçümleriz.

Canlı hayatın, yani maddenin soyutlanmasında, o sürecin temel öğelerini, belirleyici olanlarını tesbitte soyutlama neye yönelik olmalı, yani neyi soyutlamalıdır? Toplumsal gelişme, yani hareket karşılıklı mücadelelerin ürünüdür. Bu karşılıklı çelişkiyi meydana getirirler. O halde süreç birçok çelişki yönü olan karmaşık bir bütündür. İçinde gelişme taşıyan şey yoktur. Yapılacak şey, süreçteki bütün çelişmeleri ortaya çıkartmak, bütün çelişmelerin kaynağını, temel alanını bulmaktır. İşte soyutlamanın bu amaca yönelik olmasıdır.

Bir süreci incelerken, her gelişimin farklı olduğunu, dolayısıyla ayrı ayrı ele alınması gerektiğini bilmeliyiz. Her gelişimin iki yanını da eşit ele almalıyız, o gelişme içinde ana ve tali olan yanını bulup çıkartmak gerekir. Bir gelişimin her yönünü de aynı şekilde ele almalıyız. Bu her yönün belirli durumunu, karşılığı ile olan ilişkisini (bağlantı veya çığına haline geldiği somut durumlarını) incelemek gerekir. Aksi takdirde tek yanlılığa, üstün körüğe düşeriz.

Çelişmelerin özelliklerini incelerken içine düşülen en büyük hata, onları sadece dış görünüşleriyle inceleme işiyle yasaların ve karşılıklı ilişkilerin incelenmesi hastalığıdır. Dogmatizm veya dar deneycilik (ampirizm) işte budur. Olaylara üstün körü, tek yanlı bir bakıştır.

Bir şeyin gelişme sürecinde birçok gelişimin olduğunu söylemiştik. Bu gelişmeler yumağında, o süreçte damgasını vuran gelişmeye temel gelişme denir. Temel gelişme süreçte tamamlanmadan ortadan kalkmaz. Belirli bir süreçte, temel gelişmeden kaynaklanan çeşitli tali, ikincil gelişmeler ön plana geçebilirler. Böylece süreç çeşitli aşamalara bölünür görünür. Bu tali gelişmeler ya geçici olarak çözülürler, ya da hafifler, ama temel gelişmenin ortadan kalkmasıyla kesin olarak çözülürler. (Eğer temel gelişmeden kaynaklanıyorsa). Ve o zaman yeni bir süreç yani yeni birlikler ve karşılıklar ortaya çıkar. Bundan dolayı süreçteki her gelişmeyi ve her gelişimin her yönünü eşit almalıyız. Soyutlama, bu temel gelişmeyi bulmaya yönelik olmalıdır. Temel gelişmeyi ve onun içeriğini tesbit ettik mi, ana uygun çözüm yolları buluruz. Çünkü nitelik bakımından farklı gelişmeler farklı nitelikte yöntemlerle çözülürler.

Soyutlamanın, soyutlama ile elde edilen bilginin bir amacı vardır. Şeylerin özünü, işleyişini kavramak ve böylece gelişimi açıklayabilmek... Bundan dolayı şeyleri incelemeye sadece algılama ile yetinirsek, işleyişlerine değil de, dış görünüşü vakif olursak hata etmiş oluruz. Temel olan hareketler, hareket ise işleyişin sonucudur. Bundan dolayı olayların sadece dış görünüşüyle yetinme anlayışı, maddi hayatı değil de zihni bir süreci inceleme anlayışı; maddi bir süreci, soyutlamanın nesnel gerçeklikle ilişkisini keserek, yorumlamak istediği gibi yorumlayan, olduğu gibi değil de, görmek istediği gibi gören anlayış yanlış bir anlayıştır. Marksist yöntemle ilişkisi yoktur.

Soyutlama yöntemi ile bir süreçte öz olanı, tayin edici olanı bulup çıkartacağımızı, tali, ikincil öğeleri eyleyeceğimizi söylemiştik. Bunu ise o süreçteki gelişmeler yumağı içinde, öznelliğe ve tek yanlılığa düşmeden, bütün gelişmeleri iç işleyişleriyle, bütün yanlarıyla ele alarak başarabileceğimizi, ancak böylece o süreçte damgasını vuran temel gelişmeyi, ortaya çıkartabileceğimizi söylemiştik. Peki, bu gelişmeler yumağı içinde, o süreçteki temel gelişmeyi, ya da onun herhangi bir aşamasında, bu temel gelişmeden kaynaklanan, ön plana geçen baş gelişmeyi neye göre tayin edeceğiz? Gelişmeler neye dayanır, nereden kaynaklanır? Sorunun cevabı şudur: "Varlıkların toplumsal üretiminde insanlar arasında belirli, zorunlu, kendi iradelerine bağımlı olmayan ilişkiler kurarlar. Bu üretim ilişkileri onların maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişme derecesine tekabül eder... Gelişmelerinin belirli bir aşamasında toplumun maddi üretici güçleri o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkileriyle, ya da bunların hukuki ifadesinden başka birşey olmayan mülkiyet ilişkileriyle çelişkiye düşerler. Bu ilişkiler üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olan şekiller olmaktan çıkıp, bu gelişmenin önünde engeller niteliğine bürünürler. O zaman toplumsal devrimler çağı başlar. İktisadi temeldeki değişme koca üst yapıyı büyük ya da az bir hızla devirir." (Marks, Ekonomi Politikinin Eleştirisine Katkıya Önsöz, Sol Yayınları, s.23-4).

Demek ki, toplumsal gelişimde belirleyici olan, maddi varlıkların üretimidir. Temel gelişme, toplumdaki bu üretim sırasında insanların zorunlu olarak girdikleri üretim ilişkileriyle bu ilişkilerin tekabül ettiği üretici güçler arasındadır. Soyutlama sürecin belirleyicisini ve gelişimini açıklayabilmek için bu temel gelişmeyi ortaya çıkartmaya yönelmelidir.

Günümüz gençlik hareketinde de olaylara yaklaşımda yukarıda saymaya çalıştığımız yanlış, sakat yöntem anlayışlarına tanık olmaktadır. Sorunların ideolojik platformda çözülmesi yerine, yalanın, iftiranın, çamurun ve spekülasyonun belirleyici olarak seçilmesi ve bu platformun gençlik içindeki mücadelede tavır almalarında ana tema olarak işlenmesi en belirgin hatalardan birisidir. Nedeni ise sosyalist hareketimizin bugünkü yapısıdır.

Sonuçlara, sübjektif, tek yanlı yaklaşımlar, olayların istenildiği gibi yorumlanması, bir süreçte belirleyici olanı değil, işe geleni çekip çıkartma en temel hastalıklar olarak tesbit edilebilir. İdeolojik mücadelenin temel olarak seçilmediği, pratik olayların rolünü bir kez daha arttırmaktadır. Ve bu olaylar çarpıtılmaya açık olduğundan rahatsızlık çarpıtılmakta, böylece gençliğin olayların dış görünüşlerini, çarpıtılmış biçimlerine göre tavır alması istenmektedir.

Eleştirilerin amacı yapıcı, ileriye yönelik, pratikten olumlu dersler çıkarmaktır. Ama eleştirilerde yıpratma politikası temel olarak seçiliyor. Olayların sadece dış görünüşlerinden kaynaklanan, sadece onlara dayanan (onların ciddi sebep, sonuç ilişkileri içinde incelenememesi) bu eksik bilgi alışı, kişiyi ya da olayı istediği gibi yorumlamaya götürüyor. Olayların gerçek nedeni araştırılmadığı, bu olayın o süreçteki etkinliği rotası değiştirildiği için sadece mekanik hareket ve dış görünüşü algılayabilen bu bilgi, zorunlu olarak nesnel gerçeklikten kopuk bir zihni süreçte birleşmektedir. Yani birinci eğilim, gelişimi iç nedenleriyle anlayamama, bununla bütün yanlarıyla irdeleyememe, temel belirleyici öğeleri ikincil öğelerden ayıramama, dar görüşlülükte, tek yanlılıkta yetinme eğilimi, kendisini ikinci bir yanlış eğilimle tamamlamak ihtiyacını hissetmektedir. Zaten bu kadar dar bilgiden kalın bir görüş zorunlu olarak nesnel gerçekliği ne kadar istese de yansıtamayacaktır. Ve ortaya çıkan şey, zihni, sadece kafamızın içinden geçen, soyut bir akli sürecin incelenmesinin ürünü olacaktır. Hele bu bir de zaten olayları görmek, yorumlamak istediğimiz biçimiyle görme, inceleme eğilimiyle de birleşince yanlışlığın iyice batağına batılmaktadır. Gelişim bütün öğeleriyle ele alınması, hareket noktamız olan pratik ciddi bir inceleme tabii tutulmamıştır. Özellikle bu sübjektif niyetimize uygun düşün, ekstrem, aşırı bir veya iki olay alınınca olaylar daha kolay görünmek istendiği gibi görülmüştür. Çünkü bu bir veya iki aşırı uç olay o sürecin belirleyici, açıklayıcı, tayin edici ögesi olmuştur artık... Bu yorum ve olaylara yaklaşım anlayışı, açık bir sakatlığın ifadesidir ve Marksizme ile ilintisi yoktur. Küçük burjuva düşüncü, tavır alışı açık bir örneğidir (AYOD'un ideolojik mücadeleden kaçışması, olaylı I. Haziran toplantısıyla açıklanmaya çalışılması, ve belirleyici olarak bu olayın seçilmesi buna verilebilecek en iyi örnektir).

Elbette, ideolojik olarak ciddi, sağlam, sıhhatli söyleyecek birşeyi olmayan zorunlu olarak böyle bir yöntemle başvuracaktır... Bu bir sonuçtur, sebebi ise küçük burjuva pisliğinin ve dar görüşlülüğünün ta kendisidir. Çünkü

BAŞYAZI

GENÇLİĞİN
DEVİRCİ
EYLEMİNİN
BİRLİĞİ İÇİN

"ÜLKEMİZİN SOLUNDA TAM BİR TEORİK KEŞMEKES HÜKÜM SÜRMEKTEDİR. OYLE Kİ AYNI REVİZYONİST TEZLERİ TEMEL ALAN VE BUNLARI DEĞİŞİK AMBALAJLARLA PİYASA SÜREN, KENDİ ÖZ GÜCÜNÜN DİŞİNDE BAŞKA GÜÇLERE BEL BAĞLAYAN ÇEŞİTLİ OPORÜNİST PRAKSİYONER EN SERT BİR ŞEKİLDE BİRİRLERİNİ PASİFİZME, OPORÜNİZME, İHANELE V.S. SUÇLAMAKTADIRLAR."

Bu satırlar ilk bakışta bugüne aitmiş izlenimini uyandırıyor. Ama hayır! Bu satırlar 12 Mart'ın esigindede Türkiye solunun içinde bulunduğumuz durumu belirlemek için yazılmıştır. Evet! 12 Mart esigindeki Türkiye solunun bugüne benzer bir görünüme vardı. En temel karakteristiklerini sıralamak gerekirse: İşçi sınıfının devrimci bir partisi yoktu. Güçlü bir işçi sınıfı hareketinin bulunmaması nedeniyle teorik seviye düşüktü ve sol hareketi genel anlamda bir aydın hareketi sınırlarını aşamamış, emekçi halk yığınlarına mül olmamıştı. İste revizyonizmin belirleyici olduğu solun 50 yıllık geçişinin 12 Mart önlüğünde bize getirdiği tablo.

Yakın geçmişimizde bu tabloyu bozacak, bu geleneksel yapıyı bazı noktalardan kırarak geliştirmiş olmuştur. Önce küçük burjuva anlamdaki gençlik hareketleri hızla gelişerek 1960 sonrasında nisbi özgürlük ortamında Marksist-Leninist klasiklerin çevrilmesiyle de birleşerek sol içinde dinamik bir unsur oluşturdu. Devrimci gençlik hareketinin yükselişi ile gelişen mücadele 1971'deki yenilgi ile sonuçlandı. Evet, devrimciler 12 Mart'a yukarıdaki gibi bir mirasa girdiler ve yenildiler, ama nasıl bir yenilgi? Solun geleneksel yapısını parçalayan, devrimci hareketin bir tarihi dönemini kapatıp, bir diğer tarihi dönemini başlatan bir yenilgi! Bu dönemde devrimci hareket ilk defa en geniş halk yığınlarına sesini duyurabilmiş, aydın hareketi sınırlarını belirli ölçüde aşabilmiş, düzene karşı ilk defa bir iktidar alternatifini olabilemeye potansiyel anlamda ortaya koyabilmıştır. İste budur 1971. Ne bir provokasyonlar zinciri, ne de üç-beş adamın kahramanlıklar destanı. İste bütün bu tarihi dönemdeki gelişmelerdir, Türk solu için 1971'in anlamı. Ve bunun için devrimci gençlik hareketinin şanlı bir geçmişi vardır.

Fakat bütün bunlara rağmen, bugünkü içinde bulunduğumuz şartlar, 12 Mart öncesi durumdaki pek de farklı değildir. Değildir, çünkü devrimci hareket yenilmiştir. 12 Mart döneminin kararlılığı içinde burjuvazi alabildiğince yoğun bir propaganda yürütmüştür. Östelik revizyonistler de fasizmin emekçiyi yaşırdıkları ve provokasyon edebiyatı sürdürdükleri ve müstakem yılğınlığın, pasifizmin, dönüklüğün maddi şartlarını hazırlamada oldukça gayretli oldular. Askeri savcılarının mantığı bir yanda, "imparator" mantığı diğer yanda... Eski, "gençlik hareketleri AP'nin işine yarar, sonra fasizm gelir" mantığının yerini, 12 Mart günlerinde fasizmin sebebi olarak devrimcileri gösteren provokasyon mantığı aldı. (Bugün bu mantıkla devrimci gençlik hareketlerine ve devrimcilere "go-sist", "anarşist" v.s. diye küfredmeye devam ediyorlar).

Bugün içinde bulunduğumuz şartlar, iste bu gibi nedenlerle 12 Mart günlerinden pek farklı değildir. Kabaca özetlersek, yine dağınıklık, teorik kesmeleşme, bölünme, yılğınlık v.s. Türk solu bütün yenilgi sonrası dönemlerini bilinen şartlarını yaşıyor. Ve yine bugün aydın hareketi sınırlarını ESAS OLARAK ASABILMIŞ DEĞİLDİR. İŞÇİ SINIFININ SIYASİ MÜCADELESİNİN ORGANİZASYONU ANLANIN-

DA BİRLİK YANI PARTİ SORUNU YINE TEMEL MESELEMİZDİR.

BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SORUNLAR ANCAK SİSTEMLİ VE ÖRGÜTLÜ BİR İDEOLOJİK MÜCADELE İLE ÇÖZÜLEBİLİR.

Bu dağınıklık ortamı devrimci hizmet etmiyor. Devrimci hareketin içinde bulunduğu sorunları kısa zamanda halletmesinin gereğine biz de inanıyoruz. Ama bunun kısa süre içinde başarılabilceğinden o derece umutlu olduğumuzu söyleyemeyiz. Bu zor bir görevdir. Bu konuda devrimcilere önemli görevlerin düştüğü açıktır ortada. Bütün yanlış görüşlere ve sapmalara karşı SİSTEMLİ VE ÖRGÜTLÜ BİR İDEOLOJİK MÜCADELE SÜRDÜRÜLMELİDİR. Bu görev yerine getirilmeden ve atlanarak ne bugünkü karmakarışık ortam asılabilir, NE DE SİSTEMLİ BİR SIYASİ YAPİ İÇİNDEKİ DEVİRCİ BİR BİRLİK OLUSTURULABİLİR. Bu görevlerin yerine getirilmesi zamanla olacak bir iştir. 50 yıllık bir geçmiş olan ve fasizmin kararlılığında güç kazanan revizyonizmin etkinliğini kırarak kolay değildir. Bu açıktır ortada...

KİTLE HAREKETLERİNİN YÜKSELECEĞİ BİR DÖNEME GİRİYORUZ.

Ama ortada bir başka gerçek daha var: Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu kriz derinleşiyor ve emperyalizmin çözüme zorunda olduğu problemler artıyor. Emperyalist-kapitalist sisteme tüm üretim mekanizması ile bağımlı olan ülkemizde ekonominin güçlüğü yükselerek devam ediyor. Hakim sınıfların içinde düştüğü buhran giderek derinleşiyor ve sınıflar mücadelesi gitkittik keskinleşiyor. Bu doğrultudaki gelişme emekçi halkın ekonomik-demokratik mücadelesinin, onun bir parçası olan gençlik hareketlerinin yükselmesi ni de beraberinde getirecektir. Ve devrimci hareketin gelişme yönüyle ilgili çok önemli bir başka unsur vardır bugün: Burjuva ideolojisinin ve revizyonizmin etkisinden kurtulamamış olsa bile giderek güçlenmekte olan bir işçi sınıfı hareketi oluşmaktadır.

Devrimci hareketin dağınıklığının süpheşiz böyle bir dönemde olumsuz bir işlevi olacaktır. Devrimci hareketin dağınıklığı çeşitli toplum kesimlerine ve özellikle de gençlik hareketi için yansımaktadır. Gençlik hareketi içinde de dağınıklık ve teorik kargaşa hüküm sürüyor. Zaten tabiatı gereği istikrarlı ve özelliğe sahip olan gençlik hareketi bu şartların da etkisiyle iyice dağınık bir görünüme ulaşıyor. Östelik ideolojik karmasının bir ürünü olarak görüldüğü temelsiz ve sakat görüşler gençlik hareketi içinde egemen hale getirilerek isteniyor. (Sakatlıkları o derece ortada ki 15 gün geçmeden zaten değişip yerine başkaları sürüyor). Varolan teorik kesmeleşme adeta arttırılmak isteniyor:

Gençlik hareketinin, diğer kitle hareketlerinin yükselişine paralel olarak öneminin artacağı böyle bir ortamda bu tür sorunlara karşı karşıya bulunması süpheşiz bir dezavantajdır. Anti-fasist, anti-emperyalist mücadele açısından olumsuz bir durumdur.

BU SARTLAR ALTINDA GÖREVİMİZ NE OLMALIDIR?

Bugün ülkemiz solunun ve devrimci gençlik hareketinin içinde bulunduğu sorunları, nedenleri ve dolayısıyla da çözümleri bakımından birbirine sıkı sıkıya bağlantılıdır.

DEVİRCİ GENÇLİK HAREKETİNİN İÇİNDE BULUNDUĞU SORUNLARA DOĞRU ÇÖZÜMLER GETİREBİLMEK İÇİN BUGÜN ÜLKE MİZ SOLUNA DOĞRU BİR BAKIŞ AÇISI VE BUGÜNKÜ ACİL SIYASİ GÖREVLERİMİZİN DOĞRU BİR TESPİTİ ZORUNLU TEMEL SARTTIR.

Devrimciler temel siyasi görev doğrultusunda bir yanda devrimci hareketin dağınıklığını gidermek ve işçi sınıfının siyasi birliğini sağlamak için ideolojik temelinde sistemli ve örgütlü bir mücadele sürdürülürken, diğer yanda yükselen kitle eylemleri içinde işçilerin-köylülerin (ve konumuz olan

"Sağlam Marksist-Leninistler ve gerçek Marksist-Leninist partiler öncelikle ilkelerini saptamalıdır. Bugün birşey, yarın başka birşey kabul edip, bugün birşey yarın başka şey savunarak ilkeleri savruklaştırılmamalıdır." ÇKP'nin SBKP'ye 1963 tarihli mektubundan.

gençliğin) demokratik mücadelesindeki birliğini sağlamak için mücadele etmelidirler. Bu ikili görev diyalektik bir bütün olarak ele alınmalıdır ve her tür mücadele içerisinde temel görev olan ideolojik ve siyasi birliğin sübjektif şartlarını oluşturmak esas amaç olacaktır.

İDEOLOJİK AYRILIKLAR POLİTİK BİRLİĞİ SAĞLAMAK İÇİN ÖRT-BAS EDİLEMEZ.

Bugünkü görevlerimizle ilgili olarak ilk hatalı eğilim "fasizm tehlikesi artıyor, emperyalist sistem çökse gidiyor, devrim anları kaçıya geldi" dayandı. Devrimciler aralarındaki ayrılıkları bir tarafa bırakıp, SIYASİ BİRLİĞİ sağlamalıdır" şeklinde ortaya çıkıyor. Daha ziyade revizyonist partileri toparlama iddiasında olan bu görüşe birçok iyiniyetli devrimcinin kafasını bulandırdığı için değinmek yarar vardır. Bu görüşlerin sakatlığı ve spekülasyon karakteri ortadadır. Devrimcilerin siyasi birliği ancak bir ideolojik temel üzerinde yükselir. Devrimin temel meseleleri etrafında sağlam bir ideolojik birlik olmadan kurulacak siyasi toparlanmalar, kof birliklerdir. Ve bizi devrimde götürmez. İdeolojik mücadele olmadan sağlam bir politik birlik sağlanamaz.

İDEOLOJİK MÜCADELE ÇİN-SOYET İKİLEMLERİN DAR SINIRLARINA SAPMEDİLEMEZ.

Buna karşı bir başka sakat eğilim de, ideolojik mücadeleyi belirsiz amaçlı bir platforma sürükleyen görüştür. Bugün Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu durumda ideolojik mücadelenin amacı, işçi sınıfının siyasi birliğini, yani PARTİYİ yaratmak olmalıdır ki, bu da içinde revizyonizme karşı mücadeleyle de taşıyan, Türkiye devriminin temel meselelerini içeren bir platform gerektirir. Bunun aksine ideolojik mücadele platformu olarak, sadece Çin-Sovyet ikilemini görmek, sorunlarımızı bu ikilemin dar sınırları içinde hapsedmek ve buradan hareketle Çin-Sovyet ikilemi etrafında politik kümeler yaratmaya çalışmak ikinci bir yanlış eğilimdir ve hemen işaret edelim ki, birinci yanlış eğilime çok da benzemektedir. Birincisi, revizyonist gruplar arasındaki görüş ayrılıklarını bir yana atarak bir araya gelmeye çağırırken, ikincisi "Sovyet emperyalizmine" karşı olanları diğer ayrılıkları önemsiz addedip asgari "birlik" oluşturmaya çağırılmaktadır.

Elbette ki dünya devrimci hareketinin durumunun değerlendirilmesi, doğru bir dünya değerlendirmesiyle birlikte ülkemizin sınıf ilişkisi ve çelişkilerinin doğru değerlendirilmesi için ilk adım olmalıdır. Ama bu başka birşeydir, sorunu Çin-Sovyet ikileminin dar sınırları içinde hapsedmek başka birşeydir. Geçerliken belirtmeliyiz ki, biz SOSYALİZME REVİZYONİZM ARASINDAKİ ÇELİŞMEYİ SOSYALİZME EMPERYALİZM ARASINDAKİ ÇELİŞMEDEN FARKLI TÜRDEN BİR ÇELİŞME OLARAK GÖRÜYOR VE İKİSİNE DE AYNI SIYASİ SONUÇLARA YÜKLEMİYİZ BÜYÜK BİR YANLIŞ OLARAK DEĞERLENDİRİYORUZ.

Bizim Sovyet revizyonizmi meselesine yaklaşıırken birçoklarından ayrıldığımız noktadır bu...

"Revizyonizm burjuva ideolojisidir. Revizyonizm iktidara gelince burjuvazi iktidara gelmiş olur. Burjuvazi iktidara gelince o ülke geriye dönüş yoluyla emperyalist olur." biçiminde ortaya çıkan tabhillerle katılmıyor ve bu mantığı düz mantık olarak değerlendiriyoruz. Birinci olarak SON TAHLİLDE aynı anlama gelebilecek iki kavram ÖZDEŞLEŞTİRİLEMEZ. Evet, revizyonizm işçi sınıfının saflarında burjuva ideolojisinin uzantısıdır bir sapmadır ve son taahlilde burjuva ideolojisidir. Buradan giderek revizyoniz-

mi DOĞRUDAN burjuva ideolojisi olarak görmek, meseleyi aşırı basitleştirmektedir. Ve varacağı yer burjuva idealizminin bataklığından başka bir yer olamaz. İkinci nokta ise "geriye dönüş" meselesi; evet geriye dönüş belirli tarihi anlarda mümkündür. Ama geriye dönüşü mutlaklaştıran bir anlayışla revizyonizm iktidarından GERİYE DOĞRU DÜZ BİR ÇİZGİ ÇEKİLEREK EMPERYALİZME BULAN MANTIK DA YİNE SON TAHLİLDE İDEALİZMDEN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİR.

Sosyalist üretim ilişkilerinin inşa edildiği bir Ülke olan Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidara gelmesi ve bu durumun onun EKONOMİSİNDE VE POLİTİKASINDA ortaya çıkardığı sapmaları doğru bir şekilde değerlendirebilmek için bilimsel bir yaklaşım ve ayrıntılı tahlil zorunludur. Ve son derece önemli olan bu konu, kabaca yaklaşımla geçiştirilemez. İleride bu konu üzerinde ayrıntılı olarak duracağız.

BUGÜN EMPERYALİZME VE FASİZME KARŞI GENÇLİĞİN BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR.

En kaba hatlarıyla ortaya koymaya çalıştığımız bu temel ilkeler doğrultusunda devrimci gençlik hareketinin sorunları çözülebilir. DEVİRCİ İLKELERDEN TAVİZ VERMEK SİZİN, ANTI-FASİST VE ANTI-EMPERYALİST DEVİRCİ GENÇLİK HAREKETİNİN BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR. DEVİRCİ GENÇLİĞİN TEK MERKEZİ ÖRGÜTLÜ ALTINDAKİ BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR.

"GRUPLARIN GÜCÜ NİSBETİNDE TENSİLİ" TEMELDEN SAKAT GÖRÜŞTÜR.

Devrimci gençlik hareketinin birliği sorunuyla ilgili olarak ileri sürülen anti-Leninist formülasyonlardan bir tanesi "grupların tensil ettiği taban nisbetinde yonetime temsil edilmesi" şeklinde olmaktadır. İleri sürülüyor ki, "gençliğin tek merkezi örgütünü sağlamanın biricik yolu budur". Aksi takdirde yönetimde kendisine yer verilmeyen grubun ayrılıp kendi örgütünü kurmasına kimsenin önüne mazı! Bu düşüncelerin devrimci bir öden yoksunluğu ve anti-Leninist karakteri açıktır ortada. (İlginc olan böyle düşüncelerin yönetim hesaplığından başka birşey olmadığını ortada iken, "yönetim hesaplığına karşı çıkmak" iddiası taşımasıdır. Gençlik için devrimci bir siyasi ve ideolojik önderlik -devrimci bir disiplin ve merkezi yönetime, devrimci bir birlik ve örgüt- değil de ticaret şirketi gibi ne idiği belirsiz bir hizipler koalisyonu öneriliyor. Her türlü düşünceye sınırsız örgütlenme hakkı! Her gruba yonetime pay! (Hisseyi oranında!) Hiziplere sınırsız imtiyaz! Muhalefete, muhalefetini yürütülebilmek için ayrı bir fon!

Tabii ki, bu kadar pragmatist formülasyonu haklı gösterecek teorik bir temele de ihtiyacı vardır.

"En ufak görüş ayrılıklarının üstüne gidilmeli", "farklı görüşler farklı yerlerde merkezileşmeli", "fazlının çoğunluğa yması yanlış", Stalinist demokratik merkezileştirilmiştir. (Ne demekese?)", "demokrasi ve merkezileşme birbirine ağır basamaz."

Grupculuğu mesrulasırmak ve hatta yonetime pay ayırarak imtiyaz çıkartmak uğrunda devrimci demokratik merkezileşme ilkelerini tahrip etmek için bu ne büyük gayrettir!

Peki, sorarız bu kadar idealist - pragmatist formülasyonla oluşturulan yapı neye yarayacaktır? Ne sağlayacaktır devrimci gençlik hareketine ve ne getirecektir emekçi halkın kurtuluş mücadelesine? Disiplinsizlik, ilkelere belirsizlik, sözün ona "görüş ayrılıkları" üzerine kurulan aile şirketi gibi gruplaşmalar, sınırsız hiziplilik ve sonsuz bir karışıklıktan başka...

SEÇİM-1975	CHP	MSP	DP	MHP	CGP	TBP	MSP
1975	33	37	12	11	3	3	0
1975	41	44	8	3	3	3	0.5
1975	1.553	1.091	417	165	377	376	1.204
1975	2.354.378	2.226.117	459.332	157.945	184.035	27.054	

SEÇİMLER ÜZERİNE

Seçim sonuçlarını doğru değerlendirebilmek için öncelikle seçimin hangi düzende ve nasıl yapıldığını görmek ve de seçimde hangi seçeneklerin yer aldığını bilmek zorundayız. Bu nedenle önce nasıl bir düzende yaşadığımızı kaba hatlarıyla teabir etmek, daha sonra da siyassal partilerin sınıfsal yapılarını politik tutumlarıyla açıklamak ve sonuç olarak da halkın ve hakim sınıfların seçimlerden ne şekilde çıktığını ifade etmeye çalışacağız.

1- SEÇİMLERE NASIL GİDİLDİ?

Ülkemizde güçlü bir proletarya hareketi yoktur. İşçilerin ve yer yer köylülerin kendiliğinden gelme (spontane), ekonomik talepler doğrultusunda hareketleri her geçen gün yoğunlaşsa da bu hareketler, iktidar mücadelesi haline dönüştürülmekten uzaktır.

Emekçi kitlelerin kendiliğinden gelişen düzen muhalefeti siyaseti olarak yönlendiremediği için sınıfların "politika alanındaki" çatışmalarına işçi sınıfı ve onun partisi -essasen bu dönemde proletarya partisinin olmaması hareketin zaafını teşkil etmekteydi- ağırlığını koymamaktadır.

Görünen odur ki, "politika arenasında, çatışma, hakim sınıfların çeşitli fraksiyonları arasında olmaktadır. Bu çatışmadan güçlü çıkmak isteyen burjuva partileri, özellikle CHP kanalıyla halkın düzene karşı muhalefetine, güçlü bir proletarya hareketinin olmamasından da yararlanarak, kendi bünyelerinde toplamaya ve o muhalefeti emmeye çalıştılar. Aralarında çıkar çatışması için de olan çeşitli burjuva fraksiyonlarının ve de partilerinin düzene karşı muhalefetin güçlenmeye yüz tuttuğu ya da ciddi olarak düzemi sarstığı zamanlar nasıl elbirliği ile halka ve öndürlere saldıklarını geçmişte açık biçimleriyle biliyoruz. Nitekim düzene muhalifmiş gibi görünmeye çalışan CHP'nin 1970 öncesi gelişen işçi, köylü, gençlik hareketlerine karşı takındığı tavır unutulmuş değildir. Yine 1970 Haziranında patlayan işçi sınıfının direnişini bastırabilmek için diğer burjuva partileri ile sıkı yönetimi ilan etmişlerdi; sendikalarla ilgili kurumları burjuvazi lehine değiştirmişlerdi; 12 Mart darbesiyle birlikte diğer burjuva partileri ile ittifak halinde devrimcilerin ezilmesi için çaba sarfedic, küfür, iftira, demagoji kampanyasına katılmışlardı.

Kendi aralarında çıkar çatışması halinde olan hakim sınıflar ve onların partileri düzene muhalif bir unsurun -partinin- işlerini bozmasını istemezler; bu nedenle de kanunlar ve diğer baskı vasıtalarıyla düzene muhalefetin örgütlenmesini engellemekteler.

Kısaca ifade edersek; seçime, halkın örgütlü gücünün -proletarya partisinin- katılmadığı, sadece ve sadece hakim sınıfların ve emperyalizmin denetlediği partilerle girilmiştir. Bunun sonucunda çatışma hakim sınıfların arasında olmuş, halkın çıkarları ise söz konusu dahi değildir.

2-SİYASAL PARTİLERİN DURUMU

İrili ufaklı bir çok burjuva partisinin katıldığı sınırlı demokratik ortamda yapılan seçimlerde çatışma iki büyük burjuva partisi arasında geçmiştir.

Sömürücü azınlığın siyasi yönetiminin -oligarşi- de partisi olan AP ile oligarşinin taze kanı olan CHP arasında bir çekişme havasında geçti seçimler.

Emperyalizmin, tekeli burjuvazinin, büyük somuru gruplarının öz partisi olan AP, Anadolu burjuvazinin, tefecileri ve feodal kalıntıları bünyesinde toplayarak kendini güçlendirmeye çalışmıştır. Nitekim 12 Marttan önce tekeli burjuvazinin gelişiminden ürken ve kendi çıkarlarının tehlikeye düştüğünü endişe ile görüp AP'den kopan tefecilerin ve Anadolu burjuvazisinin büyük kısmı tekrar AP'ye dönmüştür; çünkü ekonomide ve siyasette tekeli burjuvazinin belirleyici olduğunu görmüşlerdir. Daha önce endişe duydukları durumlar mevcut olmasına rağmen hiç olmazsa ellerindeki çıkarlarını korumanın yolunu tekeli burjuvazinin yanına yanaşmakta buluyorlar.

Kendini düzene muhalifmiş gibi göstererek halkın en çok politize olmuş kesimlerinin oylarını almaya başaran CHP esas olarak bir orta sınıflar hareketidir. CHP'nin sınıfsal ilişkileri ve politikasının özü bakımından böyle olmasına doğaldır. Ancak parti içindeki işçi ve emekçi olarak küçük burjuvaziyi temsil eden yada onun çıkarlarını savunmaya çalışan bir grup varsa da bu etkin değildir (özellikle parti politikasında bu görülebilir).

Tekeli burjuvazinin bazı sözcüleri CHP'nin sahte reformist yapısının kitleleri uyutma politikasında işe yarayacağı gerekçesiyle, siyasi ve ekonomik istikrar unsuru olarak ele alınabileceğini açıkça ifade ediyorlardı. Ancak, genel olarak, tekeli burjuvazi siyasi olarak bir güvensizlik içerisindeydi (CHP'yi soyutlamak için yapılan "komünist" propogandasının etkisiyle). Aynı zamanda, tekeli burjuvazinin nisbi güçsüzlük içerisinde olması da, CHP'nin bir istikrar unsuru olarak kullanılmasını engelliyordu. Nisbi güçsüzlük; tekeli burjuvazinin sermaye birikimi bakımından kendini yeterli görmemesi, aynı zamanda buna bağlı olarak emperyalizme bağımlı ülkelerin genel yapılarından dolayı, ülke yönetiminin diğer hakim sınıfların en güçlü kesimleri ve özellikle feodal kalıntılarla iç içe oldukları siyasi yönetime (oligarşik dikta) ihtiyaç duyduklarından dolayı ortaya çıkar, yani tekeli burjuvazi emperyalizme birlikte tek başlarına ülkeyi yönetecek siyasi güce sahip değildir. Kendilerine diğer en gerici sınıfları müttefik yapmak zorundadırlar.

Tekeli burjuvazi, nisbi güçsüzlüğünden dolayı değil, sosyal demokrat bir politikaya en ufak bir tavize bile yanaşmak istememektedir. Ancak kitlelerde giderek artan hoşnutsuzluğun ekonomik talepler doğrultusunda kendiliğinden patlamalara yol açması giderek bu hareketlerin siyasi hareketlere dönüşmesi tehlikesi, tekeli burjuvaziyi daha akıllı bir politika gereğine zorlamaktadır. Özellikle bazı sözcüler, kitlelerdeki "uyanışa" tekrar tekrar dikkati çekmekte ve bu uyanışı emerek düzene bağlamanın yolunu sahte reformist bir politika gütmekte görüldü; bunun için de CHP'ni bir istikrar unsuru olarak ifade ediyorlar. Halî hazırdaki CHP -merkeziye hakim olan grubun (bu grup, son kurultayda hakimiyeti ele geçirmiştir) tekeli burjuvazi ile açık uzlaşıcı tavırları daha önceki güvensizliği ortadan kaldırıyor.

Bir taraftan yoğunlaşan kendiliğinden gelme ekonomik-demokratik kitle hareketlerinin yaratıldığı "tehlike", diğer taraftan emperyalist-kapitalist sistemdeki giderek derinleşen buhranın ve artan problemlerin İktidarın de vanması, bunun sonucu olarak da hakim sınıflar arasındaki çatışmaların gittikçe artması, artan problemlerin çözümünün zorlaşması siyasi istikrarsızlığı arttırmaktadır.

Şu anda ele aldığımız konunun oldukça karmaşık ve ayrıca ele alınması gereken bir konu olmasından dolayı kendi konumuzla bağlayalım.

Seçimlere katan siyasi partilerin herbiri, hakim sınıflar arasındaki çatışmaların birer siyasi ifadesidir. Bunun dışında emekçi kitlelerdeki genel hoşnutsuzluğa el atan ve sloganlaştırılmaya çalışan partilerin (özellikle CHP'nin) tutumunu, yukarıda kaba hatlarıyla ele aldığımız değerlendirmenin ışığında görmemiz gerekir: Yoksul, emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğu yozlaştırarak ve emmek...

3-HALKIN SEÇİMLERDEKİ DURUMU

Yukarıda ifade ettiğimiz gibi seçime katan partiler birer düzen partisiidir. Hakim sınıfların çeşitli fraksiyonlarının çeşitli ifadeleridir. Emekçiler örgütlü güce (partiyeye) sahip olamadıklarından seçimlerde şu veya bu biçimde ağırlıklarının duyuramamışlardır. Piyasada bolca bulunan, adı sosyalist (!) partiler ise yoksul halkın kendiliğinden gelişen muhalefetine yönlendirici ve örgütleyici güce sahip olmaktan uzaktırlar. Bütün nedenlerin diyalektik bütünü somut durumu ortaya çıkarır: Halk, düzene karşı alternatif bir gücün katılmadığı seçimlerde kendi düşmanı partilere oy vermek zorunda kalmıştır.

4-SONUÇ

Esasen seçimlerin halkın kurtuluş yolu olmadığını göz önünde tutarak, yukarıdaki değerlendirmelerin de ışığında şunu söyleyebiliriz: Seçimler halkın durumunda değişiklik yaratmamıştır. Emekçi kitlelerin politik çıkarları olsun, ekonomik-demokratik çıkarları olsun eskisinden daha fazla karşımıza durmaktadır. Bu durumun halkın örgütlü gücünü yaratana değin devam edeceği açıktır. Halkın gerçek kurtuluşu kendi örgütlü gücünün (partinin) yaratılmasından geçecek ve de onun süren mücadeleden sonra zafere ulaşacaktır. Kurtuluş yolu uzun, dar, dolambaçlı bir yoldur. Devrimciler bunun bilincinde olmalıdırlar.

Hapishanedeki DEVRİMCİLER DGM'ye karşı Direniyorlar

BASINA AÇIKLAMA

HALKONİHA

Bu Ankara Merkez Cezaevinde bulunan devrimci faşist DGM'leri protesto amacıyla 14 Kasım 1975 Cuma günü başlatılan işçi grevi için sözde bir açıklama yapılmıştır.

Faşist kurumlarından biri olan DGM'lerin yalnızca, işçi grevleriyle, gösteri yürüyüşleriyle, bildiriyle, kamu ayarının demokratik tepkileriyle kaldırılabileceğini inanmıyoruz. Sınıflar mücadelesi sürdüldükçe, saygınlık ve emekçilerin sınıflar DGM'leri gibi, eşitlik gününlerinde sadece yasadı mahkemeleri olacaktır. Bunun bilincinde olarak, Faşizmin kurumları, ancak faşizmin meadeti kendilerinin halkın mücadelesi sonucu yıkılmasına bekliyor olacaktır.

Halkımız, DGM'leri gibi yasadı mahkemeleri dışında kurumsal bir şekilde karşıya çıkarak, işçi yapmaktadır. Açık grevleri halkın dilekleri faşist kurumları ortadan kaldırarak mücadelede birinci unvanı almaları amaçlanmaktadır.

İşte bu nedenlerden dolayı, bu kurumların DGM'leri tahakkük, baskı faşist kurumları karşı halkımız mücadeleye çağırıyor.

Ankara Cezaevinde bulunan devrimci

Yılmaz Güney

Ankara Merkez Cezaevi'nde tutuklu olan devrimci arkadaşlarımız, faşist Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto etmek amacıyla, açık grevine başlamışlardır. Arkadaşlarımızın hapishanede bile faşizme karşı gösterdikleri bir direniş, devrimci mücadelenin her şart altında yürütülmesi gereğince olan inancımızı bir kez daha kuvvetlendiriyor. Bizim mücadelemize güç katan direnişlerini sonuna kadar destekliyoruz. Bu mücadelede yanlarında olduğumuzu bildiriyoruz.

FAŞİST DGM'YE KARŞI HAPİSHANELERDEKİ DİRİNEŞ YAYILIYOR.

Yılmaz Güney ve 50 devrimci tutuklunun, faşist Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto etmek için Ankara'da başlattıkları direniş, öteki hapishanelerdeki devrimcilerin de katılımıyla yaygınlaştı.

Açık grevi, Adana, İzmir, Kırşehir, Niğde ve İstanbul'daki hapishanelerde de uygulanmaya başlandı.

Tüm devrimcileri; devrimci demokratik kişi ve kuruluşları üzerinde yoğunlaştırılan baskılara karşı direnmeye, hapishanelerdeki yandaşlarımızı desteklemeye çağırıyoruz.

HABERLER VE BELGELER

HAKKARİ OLAYLARI

1919'da Şeyh Mahmut, İngiliz işgali altındaki Irak'ın Kürt kesiminde (Güney Kürdistan'da) bağımsızlığını ilan etmişti. Bu emrivaki İngiliz sömürge imparatorluğu otoritesi tarafından da kabul edilmiş ve SIR ARNOLD WILSON, Şeyh MAHMUT'u ziyaret ederek, majestelerinin özel se-amlarını iletmiş, 50 Kürt ileri geleni tara- fından imzalanan protokolü almıştı.

Ama, manda yönetimini şartsız-tercihsiz kabul eden Haşimi Hanedanı'nın egemenliği altında, İngilizler emperyalist-sömürgeci politikaların bir alt-birimini Irak'ta oluşturma hesapları içinde olduklarından, bu dik başlı, bağımsız Kürt yönetimini inha etmek için hareket halinde idiler. Nitekim, sömürgeci alışkanlıklara ile hasta, şamarık bir İngiliz subayının, Kürt kesimindeki halka küstağca davranması sonucu, Kürt yöneticiler tarafından tutuklanması fırsat sayan İngilizler, dönek Haşimi Hanedanı'nın da desteğiyle ve sömürgeci için eğitilmiş askerle- rini, uçakların ağır bombardımanı altında Kür- distan'a sürdüler.

Şeyh MAHMUT yaralı olarak esir düştü. İdam ce- zası bilahere müebbet hapse çevrilersek, bir İn- giliz sömürgeci olan Hindistan'a sürüldü.

BAGIMSIZ BİR YÖNETİMİN EN TABİİ DAVRANIŞI, SÖMÜRGEÇİVİ HAREKETE GEÇİRMEME YETMİŞTİ.

50 yıllık cumhuriyet yönetiminin bir yansıması biçiminde değerlendirdiğimiz HAKKARİ OLAYI da, basit olaylar zincirinin oluşturduğu yerel bir "inzibati mesele"nin gölgesinde, sömürgeci dev- letin ezen ulus şövenizminin tavrını ortaya ça- karmaya yetti.

Olayın sansasyonel yönünü "sade vatandaş" da biliyor. Eksik olmasın, Türk basını (solcu ge- çinen basın da dahil) bu konuda acar muhabirle- rinin polisieve ilişkileri tesbitteki ustalığını okuyucuya enine-boyuna ilettili. Ahmet Ağa'nın şünet düşünlerini cömertçe harcadığı bilik- leri ve içerideki görevlileri yağla balla nasıl beslediğini böylece öğrenmiş olduk. Ve Ahmet A- ga'nın asker kaçağı olduğunu, görevlilerin bu- nu da bildikleri halde göz yumdukları ve ses çı- karmadıklarını da öğrendik. Bir de şunu öğren- dik ki, Türkiye'de köye asker kaçağını yakala- mak üzere C. Savcılarını göndermiş!?

Ahmet Adıyaman ile kaymakam, savcı ve jandarma komutanının (yani devletin idari, adli, askeri birimlerinin) ilişkilerinde şaşılacak birşey yok. Daha kurtuluş savaşının ilk günlerinden itibaren lider kadro, toprak ağaları, eşraf-müte- gallibe, hacı-hoca takımıyla el-ele vermişli... Sonuç, öncülerin sınıfsal yapısına uygun olarak Türk burjuvazisinin gelişmesi yönünde gerçek kimliğine kavuştu. Fakat, Kürt egemen unsurları süreç içinde Türk burjuvazisinin lehine şiddetle eritildi. Milli direnç körettilip, demokra- tik karakter yok edilerek halk sömürgeleştiril- di ve egemen güçler de kaldıkları oranda önemli ölçüde nitelik değiştirerek Türk burjuvazisine ve sömürgeci güçlerine uydulaştırıldı.

Önemli olan bu "inzibati" olayın merkezi otorite- nin militarist kanadı tarafından olduğandışı değerlendirmelerle anararılması ve ancak sömür- gelelerde görülebiyecek bir ayaklanmaya karşı, sö- mürgecinin tepkisiyle hareket geçmesidir. Bu durum 50 yıllık Cumhuriyet Dönemi'nde, sürecin başından sonuna kadar bölge halkına karşı duyulan karanlık ve inhacı düşüncelerin etkisindedir.

Bölge halkı da can güvenliğine karşı hiçbir te- minatı olmadığı, olamayacağı kaygusunu deney- lerle tesbit edilmiş sonuçlarına göre dağlara çekilmek, meşru müdafaa durumunda kalmak zorunda bırakılmıştır.

Olayın altında yatan en önemli şey; İran-Türki- ye ve Irak merkezi otoritelerinin aralarındaki danışıklı dövüş ve anlaşmadır. Fakat olay kamu- oyuna böyle yansımaktadır. Aslında, Kuzey İ- rak'taki Kürt halk hareketlerinin son zamandaki yenilgisi ve geriletilmesi sonucunda, binlerce sivil halk İran topraklarına sığınarak zorunda bırakılmıştır. Peşmerge, Irak topraklarından ge- çirmek durumunda kalmıştır. Şimdi İran, bu in- sanların Türkiye topraklarına girmelerini zorla- maktadır. Bu zorlama, Türk kuvvetlerinin bu halkı Türkiye'ye bırakması ve dolayısıyla karşı bir güle yüzüyle gelen halkın, İran'dan kaçma ve Türkiye'ye sığınmama durumunda Irak'a geçiş göstereceği, burada da devlet militarist tara- fından inha edileceği aşuka ortadadır. Bunun çok örnekleri görülmektedir. Irak'a kaçmak du- rumunda kalan halk inha edilmektedir ve buna kimsenin kılı bile kıpırdanamamaktadır. Bu imhadan kaçabilenler pantarını Suriye'ye atmaktadırlar. İşte bu üçlü danışıklı dövüşün ve anlaşmanın altında böyle bir oyun sergilenmektedir. Bölge- de bu nedenle zor ve baskı kullanılmakta, ter- rör uygulanmaktadır. Anaç: Türkiye ve İran'ı ya- kından ilgilendiren, Irak için de büyük dert o- lan Kürt hareketini buralardan söküp atmak, fe- rahlamaktır. Türk sömürgeçileri bu oyunun sahne- lenmesi için Hakkari'de basit bir zabta olayı yarattılar. Her zaman yaratılması mümkün olan' bu olayı şimdî yarattılar. Ancak, bir gazetecinin faili meçhul ölümü ve kışın bölgede bastırması, muhterem (!) Şah'ın Türkiye'yi ziyareti ile bir- likte, bu isten şimdiki önemli ölçüde gerile- miş görünmektedirler...

Fakat, bu olağandışı uygulamaların, halkın poli- tize olması için yeteceği kokusu ise daha a- ğır baskıdır. Militarizm, ortak işbirliği di- şında (İran-Türkiye-İrak), bir de kendi iç me- sesile olarak (halkın politize olması) korku ve kuşku içinde gerilemektedir, gerilemiştir. Öte yandan merkezi otorite buralarda karışıklık istememektedir. Militarizm de her geçen gün, batı- daki benzerleri gibi -iktidardan tedricen uzak- laştırılarak- egemen sınıf iktidarlarının uysal bir koruyucu olmaya yöneldiği için, bölge ola- ğandışı terörden arıtıldı. Yerel terör ise gö- rüldüğü gibi değişik kılıflar ve motifler içinde yeni boyutlar kazanarak sürüyor. Daha nasıl o- yunların tezgahlanacağı önem ve titizlikle ara- ştırılmalı ve üzerinde durulmalıdır.

Burada dikkati çeken bir husus da şudur: Devrim- ci Demokratik Kültür Derneği, kendi varlık nede- nini ve diğer gençlik kuruluşlarından ayrı bir niteliği olduğunu kanıtlanmasa gerekir. Bu demek ve buna yakın görevleri olan demek ya da yayın organlarının, Kürt halkının sorunlarını ileriye, sosyalist çevrelere somut belge ve bilgilere da- yanarak aktarmak, bu konuda önemli bir kamuoyu yaratmak ve sömürgeci devlet politikasını deşif- re etmek görevleri onların varlık nedenidir ve diğer gençlik kuruluşları ile yayın organları yanında ayrıca nitelikleridir. İşte bu yüzden, Devrimci Demokratik Kültür Derneği yöneticisi arkadaşlarımızdan bizleri aydınlatıcı tutarlı çalışmalar bekliyoruz. Ve elbette, ezen ulusun Marksist-leninistleri, milli mesele konusunda ü- zerlerine düşen görevleri yerine getirecekler- dir. Ve biz de bu konuda devrimci gençliği uya- nık tutmayı bir görev sayıyoruz.

DOĞU BEYAZIT OLAYLARI

18.10.1975 Cuma Günü saat 12:00'de... (The text is partially obscured by a large watermark 'A' and is difficult to read in full.)

Albay eline... (The text is partially obscured by a large watermark 'A' and is difficult to read in full.)

Not: Bu bildirinin metni Doğubeyazıt C. Savcılığına verilmiş olup, 24.10.1975 tarihli alındı belgesi alınmıştır.

HALKIMIZA

18.10.1975 Cuma Günü saat 12:00'de... (The text is partially obscured by a large watermark 'A' and is difficult to read in full.)

Jandarma Alay Komutanı, Albay Burhan... (The text is partially obscured by a large watermark 'A' and is difficult to read in full.)

Albay eline... (The text is partially obscured by a large watermark 'A' and is difficult to read in full.)

Olanlar tamamını... (The text is partially obscured by a large watermark 'A' and is difficult to read in full.)

KARHOLUN HALKIMIZA ATEŞ AÇI- LAR. KARHOLUN HALKI İŞİZ VE AÇILIA TERKEDİLER. KARHOLUN YOL, FAKIRIA YERINE DOĞUYA JANDARMA, KARAKOL SO- KANLAR. KARHOLUN FAJİST KATİLLER. YAKAŞIN HALKINIZIN HAKSIZLIGA ZORBALIGA KARŞI MÜCADELESİ.

TÖB-DER DOĞUBAYAZIT ŞUBESİ (İnz) Not: Bu bildirinin metni Doğubeyazıt C. Savcılığına verilmiş olup, 24.10.1975 tarihli alındı belgesi alınmıştır.

DEV-GENÇ

Burada sadece, Dev-Genç'in bir örgüt olarak yaptıkları ile, yükselen kitle mücadelesi içinde yer alışı (örgüt olarak) ve bu kendiliğinden yükselen mücadeleye hangi biçimlerde yetiştiği sorularına kısa, genel harfları ile bir bakış şeklinde meseleyi ele olacağız.

Bugüne kadar Dev-Genç hakkında yeterince hatta fazlaıyla "eleştiriler" yapıldı. Dev-Genç hakkında bu derece yoğun "eleştirilerin" olması bile, sadece bu bile Dev-Genç'in mücadele içinde oldukça etkili bir yeri olduğunu düşündürmeye yeter. Meselenin bir yönü böyle; Dev-Genç, Türkiye devrimci pratiğinde isminden çok söz edilen bir olay. Bunun böyle olması acaba Dev-Genç'in çok yakın bir geçmişin meselesi olmasından mı, yoksa gerçekten Türkiye sol hareketi içinde çok uzun bir evrenin karakteristiklerine ters düşen, onu aşan yeni bir evrenin habercisi, Türkiye'de yükselen siyasi pratik helezonu içinde "eskiye" bir reaksiyon; eskinin bir çözülüşü ve o çözülüş içinden yepyeni özelliklerin birbiriyle çarpıştığı yeni bir senteze ulaşma sancılarının duyulduğu bir ortamın (ki, bu ortamı daha çok subjektif yönüyle belirlemek doğru olacaktır) içinde yarattığı somut gelişmelerden dolayı mıdır?

Bizce ikincisinden dolayı bu kadar aktüel ve ciddi bir mesele olmakta Dev-Genç.

Evet, Dev-Genç Türkiye sol hareketi içinde çok uzun bir evrenin karakteristiklerine ters düşmektedir. Onu aşan yeni bir evrenin habercisidir. Böyle olmasından dolayı "eskiye" bir reaksiyondur (1).

Nedir bu eski olan, bunun karakteristiği nedir? Yukarıda da söylediğimiz gibi bunu sadece subjektif yönü ile ele olacağız; elli yıllık sol hareket içinde hakim olan yön, hakim olan düşünce ele alındığında sorun biraz daha aydınlanacaktır. Sol hareketin ideolojik platformu nedir? Özellikle sol hareket diyoruz. Çünkü proletaryanın hareketi, bağımsız siyasi hareketi o kadar belirsiz, o kadar karmakarışık ki, tane ile saman bir arada. Elli yıldan beri bu tınaz savrulmuş, taneler samandan ayrılmış. Uzun bir zaman bu tınazı savuruyorum diye ortada gezinenler maalesef taneyle samana biraz daha katmaktan başka birşey yapmış değiller. İşte bundan dolayı biz geçmişten bahsederken proletaryanın bağımsız siyasi hareketinden söz edemeyiz. Çünkü işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketi herşeyden önce temelini sosyalizmin oluşturduğu proletaryanın ideolojisinin hakim olduğu bir subjektif yapıyı gerektirir.

Sonra bu yapının yönlendirdiği, en azından yönlendirmeye çalıştığı bir siyasi çizgisi, bağımsız siyasi çizgisi, iktidar hedefleri ve bu hedeflere varmak için siyasi taktikleri ve bunları yerine getirecek vasıtaları olan bir siyasi pratik gereklidir.

Gel gör ki, geçmişte biz bunları bulanamaktayız. Proletaryanın bağımsız siyaseti yerine proletaryayı burjuvazinin yadaçine takmak, onun ihtilalci eylemi yerine "burjuva demokrasisini" takviye...

1968'lere gelindiğinde ülkede yükselmeye başlayan kitle hareketleri gözlenir; bu hareketler 1969 ve 1970'te de yükselmeye devam ederler. Sol literatür 1960'larda artmıştır. Bu dönem özellikle gençlik içinde sosyalizmin ögrenilmesinin ve önceleri Vulger anlamda propagandasının yaygınlaştığı bir dönemdir. Yükselen gençlik mücadelesine paralel olarak Marksizm-Leninizm'in ögrenilmesi ve kavranması süreci başladı. Pek çok genç militan ideolojik olarak Marksizm-Leninizm ile silahlanmış, işçi sınıfının mücadelesiyle, halkın mücadelesiyle gençlik hareketlerinin itibarını kavrama ve eylemlerini bu sınıflar savaşının bir parçası olarak halkın kurtuluşuna hizmet edebilecek şekilde yeni baştan ele alma, Marksizm-Leninizm süzgecinde geçirme sürecine girdiler.

FKF Örgütlenmesi içinde önceleri sosyalizm genellikle TİP çizgisinde, popülizm, sendikalizm karması bir aydınlar arası entelektüel uğraşı karakterinde, yani sosyalizm ile alakası olmayan bir küçük burjuva ideolojisiydi. Fakat söylediğimiz gibi, kitle hareketleri yükselmeye başladığı zaman bu küçük burjuva ve orta burjuvazinin sınıf çıkarılarının siyasi formleri, sloganlarıyla, küçük burjuva bir ideolojik karmaşa olan bu FKF'nin subjektif platformu hızla çözülme, hareketlenmeye, kendi konusuna dönüşmeye başladı. Hemen belirtelim ki, bu FKF'nin subjektif yapısı tamamıyla sol hareketin yapısıdır. Onun gençlik içindeki yansımalarıdır.

FKF'nin ve sol hareketin subjektif yapısındaki bu hızlı çözülme ve tartışma dönüşümünün, Marksizm-Leninizm'e doğru gelişiminin objektif şartları vardır. Bunlar, Türkiye'de, siyasi ve ekonomik gelişme, kapitalizmin özellikle tekeli burjuvazinin güçlenmesi, sınıf karşıtıklarının artması, sınıf mücadelelerinin giderek belirginleşen biçimlere bürünmesi ve mücadele biçimlerinin artan tecrübeleridir diyebiliriz.

Sol hareketin subjektif yapısı ile ilişkili bir şekilde Dev-Genç'i, onun kitlelerle ilişkisini mücadele içindeki tavrını, eylemlerinin özünü ve süreci içinde kazandığı anlamı, meseleyi ele aldığımız aşamada değerlendirmeye çalışalım. Bu işi yaparken meseleyi daha iyi kavrayabilmek ve güncelliğini muhafaza eden bazı problemleri de bağlantılı bir şekilde açıklayabilmek için, konuya aşağıdaki alt başlıklar altında yaklaşmayı daha uygun gördük. Bu biçimde aynı zamanda birtakım "eleştirilere" cevap vermiş olacağız. Örneğin, bugün genel olarak geçmiş hareketler, özel olarak da yakın geçmiş devrimci gençlik hareketi hakkında güncelliğini koruyan bir eleştiri, kitlelerden kopukluk eleştirisi, bu eleştiri gündeme kitle bağı sorununu getirmiştir.

KİTLE BAĞI

Kitlelerle bağ, herşeyden önce, ama herşeyden önce siyasi bir olaydır. Siyaset tarafından belirlenir. Bu, sosyalizmin evrensel tezlerini ihmal etmeden ve özel olarak da o ülkenin somutunu Marksizm-Leninizm yöntemiyle ele alarak hazırlanan bu hedefler, araçlar bütünüdür. Kitlelere ulaşmak ve onları siyasi bir aksiyona sokmak için bu bütünlüğe, proletaryanın aşgari ve azami programlarına uygun düşecek siyasi sloganlara ihtiyaç vardır. Ondan sonra, kitlelerle ilişkileri kurmak ve geliştirmek mümkündür. Yoksa belirli bir tarihi dönem siyasi sınıf hedeflerini yanlış tesbit eden veya hiç tesbit etmeyenlerin kitlelerle organik ilişkilerinden söz etmek anlaksızdır. Çünkü organik ilişki canlı, pratik içindeki ilişkilidir. Günün siyasi pratiğine uygun olmayan veya pratik eylemden kopuk olan ilişkiler organik ilişkiler değildir; her an kopabilecek, pamuk ipliğine bağlı, iğreti ilişkilidir. İşte bu bakımlardan kitlelerle bağ meselesi herşeyden önce siyasetin doğruluğuna sonra da organizasyona, örgütlenmeye bağlıdır (ki örgütlenme de herne kadar nisbi bağımsızlığı olan bir görünümdeyse de temelde siyaset tarafından şartlandırılır).

İşte bunun için soyut kitlelerle bağ, kitlelerle bağ çığırıklanlığının hiçbir önemi yoktur. Siyasetten ayrı bir kitlelerle bağ olamaz. Bunca zamandır kitle bağından bahsedilenlerin niçin bu kuramıyorlar acaba? Bu bizim için çok açık birşeydir: Çünkü onların kitlelere götüreceği siyaseti, doğru siyasi hedefleri yok da ondan. Onun için, önce oturup bu problemi çözümleriz; ondan sonra, amaçları belirlenmiş, vasıtaları tesbit edilmiş bir politika üzerinde bu politikayı geliştirmenin organizasyonu olarak organik ilişkileri kurabilirler. Ama bunu yapmak zor birşeydir. Bunu yapacağına kitlelerle bağın olmasından şikayet etmek, tekrar tekrar hergün şikayet etmek, ne yapacağını bilemeyen bir küçük burjuvazinin kolay bir bahanesidir, acıklı bir yakınımsıdır.

Şimdi, kitlelerle bağ niçin kurulur sorusunu tekrar da olsa soralım. Devrim yapmak için kurulur. Kitleleri devrimde doğru kitle hareketleri içinde eğitmek için kurulur. Ve bu bağ sürekli bir bağdır; sürekliliği, bir, doğru siyasi önderlikten; iki, kitlelerle pratik birlikten dolayıdır. Pratik eylem birliğidir bu. Yoksa durağan, eylemsiz bir pratik birlik değildir (bu anlamda zaten herbirimiz toplumun bir üyesiyiz, toplumun içinde yaşıyoruz).

1960-1970 ARASI SOL HAREKET VE KİTLE BAĞI

Şimdi yukarıda söylenenler açısından 1960-1970 arasında sol hareketin subjektif yapısını ve kitlelerle itibarını kısaca görelim. Konumuzun sınırları bakımından sol hareketin 1960 sonrası subjektif yapısı ele alınıyor. Yoksa 1960 sonrası sol hareket elli yıllık tarihinin kopuk, ondan değişik karakterler taşıyor anlamında değil. Tam tersine 1960 sonrası kesit içinde değerlendirdiğimiz süreçtir. Kendisinden öncekiyle ortak karakterler taşımaktadır. "Eskinin" detaylarıyla ele alınması ve değerlendirilmesi, yapılması gereken bir iştir, fakat bizim konumuzun sınırları dışında.

TİP'in orta ve küçük burjuva çıkarılarının siyasi formleri olan çizgisi, bu çıkarıların gerçekleştirme aracı olarak da parlamentarizm kitle bağında: ne anlar? Veya zorunlu olarak ne anlayabiliriz? Zorunlu olarak diyoruz, çünkü kitle bağının siyaset tarafından belirlendiğini yukarıda söyledik. Parlamentarizm kitle bağından ne anlar? Çok açıktır ki, parlamentoya %50'nin üzerinde üye olmak için kitlelerin örgütlenmesini anlar. Bunu becerebilir mi, becermek için neler yapar?

Eğer tarihi durdurabilirse, sınıflar savaşını durdurabilirse yapabilir. O zaman sosyalizmin çok iyi birşey olduğunu, herkesin işine yaradığını, çok barışçıl ve güler yüzlü olduğunu anlatarak kitlelerin beğenmesini ve oy vermesini sağlamaya çalışılır ve bu arada kimsenin burnu bile kanamaz. Ve sosyalizmin gelir işte... Fakat bunun için zamana ve burjuvazinin iznine ihtiyaçları vardır. Zaman hesaplama uzmanları bile vardır bunların. İkibin bilmem kaç yılında tamamdır. Oyların artışı oranları, istatistikler, bu "bilimsel" veriler kesinlikle "bilime" inanan herkes için inkar edilemez gerçekler değil midir? Kitlelere gidip, bilmem kaç yılın da, attığınız oylarla sefaletten, sömürden kurtulacaksınız, buna kesinlikle inanın, bilim adına konuşuyorsunuz desinler ve desinler ki kitlelere, sakın birtakım "anarşist"lere bakmayın, onların söylediklerine inanın, onlar bilimi inkar ediyorlar, barış ve sosyalizme inanmıyor, sınıflar savaşını körkütüyorlar. Savaş gerek yoktur. Sosyalizme barışçıl geçiş mümkündür. İş bunu "bilim" adına size ispat ediyoruz. "Barışçıl rekabet" esasır, sosyalizmin özü budur. Burjuvazi barışçıl metodlarla sömürden vazgeçmeye ikna edilebilir. İla zora basılmak dogmatiklikler, nitekim "İsviç ve Hindistan totaliter sosyalizmleridir" desinler. İşte bunlar becerilebilir. Fakat bir şart var: Sınıflar savaşını durdurabilecektir. Zaten küçük burjuva kafalar hayatları boyunca bu sınıf uzlaşmacılığını hayal ederler. Bu hayallerini burjuvazinin, tekeli burjuvazinin sınıf savaşlarını yumuşatma ve uzlaştırma geliştirdiği en bağıcı önmelerle, "sosyal devlet", "sosyal adalet" sloganlarıyla ifade ederler.

Eh, bu baylar kitlelerle nasıl bağ kurarlar, artık ortada oluşan bir meseledir. Kitleleri pasifize etmek, onları uyuşturmak, sınıf karşıtıklarını "sosyal adalet" istemleriyle yumuşatmak amacını taşıyan (subjektif niyet olarak ifade edilmese bile bu böyledir) bağlar kurarlar. Onları seçmenin seçime sandık başına götürmek jeklinde ortaya çıkar bu bağ.

Ama hayatın gerçekleri karşısında pamuk ipliğine benzenen bu bağ neyi ifade eder? Hiçbirşeyi. Kitlelerin gelişen mücadelesini kısa zamanda kopar. Çünkü, yukarıda anlatmaya çalıştığımız gibi, en önemli unsur içermemektedir: Doğru bir siyasi çizgi. Yine bu bağ, eylem içinde pratik bir birliği içermemektedir. Tersine, eylemsizliği, pasifizmi amaçlamaktadır. Ve sınıflar savaşını bu küçük burjuva ideolojilerin bütün çabalarına ve isteklerine rağmen durdurmak mümkün olmadığına göre kaçınılmaz son gelir çatar. O "bilimsel" veriler, istatistikler, oy oranları artış hesapları hepsi güme gider. "Kitle bağı" da kalmaz tabii.

Burada bir de, yukarıda özetlemeye çalıştığımız TİP'in parlamentarist görüşlerinin yanında, parti dışında gelişen ve parlamentarist olmayan (çünkü bu yolla iktidarı alamayacaklarını gayet iyi bilen) fakat en azından bir önceki kadar sakat olan bir politik doğrultuda ve onun anladığı kitle bağından söz edelim. Bu akım şöyle özetlenebilir: "Filipin Demokrasisi"nde, değil proletaryaya küçük burjuvazi bile kendi öz siyasi örgütünüle politika sahnesine çıkamaz ve bu anlayışın zorunlu sonucu olarak proletaryaya verilen görev Filipin Demokrasisi'nin sınırlarını genişletmek için mücadeleye görevidir. Ancak bundan sonra kendi öz örgütünü kurup politika sahnesine çıkabilecek ve bağımsız bir siyaseti, hedefleri ve araçları olabilecek. O zamana kadar proletaryaya ne yapacak? Bu çok açıktır. Burjuva demokrasi mücadelesi veren sınıfların gelişmesine şüphanacak, onları takviye edecek, destekleyecektir. O yakın (!) olan "küçük burjuva iktidarı" işçi sınıfını öz siyasi örgütünüle politika sahnesine çıkaracaktır.

1960'larda ülkedeki sol hareket içinde oldukça etkin (diyebiliriz ki, en etkin) olan bu çizgi ile TİP içinde yoğunlaşan çizginin öz olarak pek farkı yoktur. Her ikisi de, işçi sınıfının bağımsız siyaseti yerine, orta ve küçük burjuvazinin destekçisi, işçi sınıfının dışındaki güçlerin yedeği olarak ortadadır. Aralarındaki nüanslar, birinin bu işi daha açık ve safça yapmasına karşılık ("Sosyal Adalet", "parlamentarizm", "anayasanın tasmamam uygulanması" v.b. gibi), ikincisi biraz daha çetrefil ve biraz daha sosyalizme bulatılmış strateji tartışmaları yapmıştır. Strateji tartışmalarını da (MDD Stratejisi) esas olarak, işçi sınıfını küçük burjuvazinin kuyruğuna takmada bir kılıf olarak ele alır (çünkü bu çizgi hiçbir zaman MDD anlayışını Marksist-Leninist anlamıyla ele almamıştır; küçük burjuvaziye yorulmamıştır). Örneğin; "Milli Burjuvazinin sonundaki güçler devrimde öncü olabilir, işçi sınıfının öncülüğünü mutlak bir gerçek olarak görmek yanlıştır, işçi sınıfı olmadan da devrim olabilir" gibi şeyler söyleyebilen bu çizginin yukarıda açıkladığımız sınıfsal özünü daha iyi anlayabiliriz, küçük burjuvazi ile ve "asker-sivil aydın zümre ile" ilişkisini açıklayabilmek için şu aktarmayı da yapalım; ne kadar enteresan birşey dinleyin: "İnanıyoruz ki, Türkiye yakın bir gelecekte sosyalizme doğru yönelecektir. Fakat sosyalizme ulaşma uzun za-

ESİNİ DOĞRU KAVRAYALIM

man isteyen bir iştir. Önce sosyalizme giden yolu aşmak lazım, bu sebeple, malum sosyalist sloganları ard arda sıralamak yerine sosyalizm yolundaki engelleri kaldıracak ve statükoya karşı olan, bütün kuvvetleri toplayabilecek formüllere öncelik vermek lüzumludur. Bu bakımdan sosyal adalet ve hürriyet içinde hızlı kalkınma davasını ön plana almak, bunun için gerekli anti-kapitalist ve anti-feodal mücadele etrafında bütün devrimci kuvvetleri biraraya getirmeye çalışmak gerçekçi bir davranış olacaktır. Sınıf önderliği davasının ön plana alınması menleketin bugünkü objektif şartları gözönünde tutulursa kuvvetleri dağıtmaktan başka bir işe yaramaz." (D. Avcıoğlu, Yön Dergisi, 28 Kasım 1962).

Bu yazarı bildiğimiz için ne söylediğini anlamak kolay. Şunu söylüyor yazar: Küçük burjuvazinin etrafında bütün devrimci kuvvetleri toplayın, işçi sınıfı önderliğinden bahsetmeyin, bu, güçleri dağıtır. Objektif şartlar proletaryanın bizim yedeğimiz olarak hareket etmesini gerektiriyor. İşte küçük burjuvazinin bir ideoloğu böyle söylüyor. Ne kadar benziyor değil mi? Bu yazar aynı yazısının birkaç paragraf üstünde şöyle de diyor: "Komünizme elbette karşıyız. Anayasa'nın da yasakladığı komünizm, melekemizdir suçtur. Komünist faaliyetlerin cezalandırılması yerindedir. Buna bir itirazımız yoktur" (D. Avcıoğlu, Yön Dergisi, 28 Kasım 1962).

İşte bunları söyleyen yazar, Türkiye'nin yakın bir gelecekte sosyalizme doğru yönelceğini vadediyor, fakat diyor, sosyalizme ulaşmak zaman isteyen bir iştir. Önce sosyalizme giden yolu aşmak gerekir. "Bu sebeple, ... sosyalizm yolundaki engelleri kaldıracak ve ... bütün kuvvetleri toplayabilecek formüllere" ihtiyaç vardır. Yani diyor ki yazarımız, işçi sınıfını küçük burjuvazinin yedeğinde harekete sokacak formülleri araştırın. İşte bu küçük burjuva komutanın önderliğini benimsemiş olacak ki, Mihri Belli derhal bu formülleri araştırıp bulma işine girişiyor. Tabii bu işi yaparken bu formüller proletar devrimcilerine yutturması gerektiğini de unutmuyor. Leninist MDD Stratejisi'ne sarılıyor, onu küçük burjuvaca anlaşılmaz bir hale sokuyor.

"Milli burjuvazinin solundaki güçler devrimde öncü olabilir, işçi sınıfının öncülüğünü mutlak bir gerçek olarak görmek yanlıştır. İşçi sınıfı olmadan da devrim olabilir". MDD'den bahsediyor bizimizi, fazla birşey söylemeye gerek var mı? Küçük burjuvazinin öncülüğünü kabul etmiş ve emirlerini dinlemeye başlamış bir "proleter devrimci", işçi sınıfı olmadan da olabilir diyor. Biraz daha devam edelim; "Fakat sosyalizm bugünün meselesi değildir (sanki sosyalizm o'nun meselesi imiş gibi). Bütün Atatürkçü kuvvetler gibi sosyalistler için de bugünün davası Türkiye'mize ilerleme yoluna açacak halktan yana bir devletçiliğin ve demokratik reformların sahneye konmasını sağlamak amacıyla mümkün olan en geniş güçbirliğini gerçekleştiriktir" (D. Avcıoğlu, Yön, 10 Nisan 1963). Komünizmi suç sayan, cezalandırılması yerinde bulan bu küçük burjuva komutan sosyalizmi nasıl anlıyor acaba? İsvetç "sosyalizmi", Nasir "sosyalizmi" v.b. gibi olsa gerek. Ama apaçık ifade ediyor. "Bütün Atatürkçü kuvvetler gibi sosyalistler için" derken, sosyalizmi Atatürkçülüğün bir nüansı sayıyor. (Komünizmi yasaklamıştı zaten) ve şimdi sosyalistlere söylüyor: "...en geniş güçbirliğini" sağlayın.

Geçerken söyleyelim ki, TİP'in dışında gelişen ve YÖN Hareketi diye isimlendirilen bu olay sonraları Türk Solu ve Aydınlık Hareketi içinde hakim yön olarak gelişir.

Bu küçük burjuva kuyrukçuluğunun çeşitli nüansları, örneğin; "Türkiye'de proletaryanın örgütlenmesinin objektif şartları yoktur, proletaryaya kendi sınıf bilincini, diğer milli sınıflara ise anti-empyalist bilinci götürmek "sol" oportünizmdir. Bugün yurt çapında esas mücadele kemalistlerle iğbirlikçiler arasında olmaktadır. Önder kemalistler olduğuna göre Milli Cephe politikası da dostluk-destek-aleştiridir. Bizim partimiz, Milli Cephe'dir" , diye yazanlarıyla birlikte bu küçük burjuva ideoloğunun (D. Avcıoğlu) önderliğini gayet iyi ve ustaca pratiğe geçiriyorlar ve "proleter" devrimcisi görünümünde "sosyalist" formüller geliştiriyorlar. Bu formüller Doğan Avcıoğlu'nun söyledikleriyle ne kadar benzeşiyor, hayret! Avcıoğlu demiyor muydu, "sosyalizm bugünün meselesi değildir" diye? Proletaryaya sosyalist bilinç götürmek "sol" oportünizm imiş. Avcıoğlu'nun da dediği gibi bugün yurt çapında esas mücadele kemalistlerle iğbirlikçiler arasında olmaktadır. Önder kemalistler olduğuna göre (peşinen kabul edildiği gibi diye ilave etmek gerekir) sosyalistlerin görevi onları desteklemektir. İşçi sınıfına öyle sosyalizm filan gibi "tehlikeli" şeyler anlatmak "sol" oportünizmdir. Tabii öyle olacak, çünkü proletaryaya sosyalizmi öğretmeye bu küçük burjuva beylerin maskesi düşecek ve "milli cephe" bozulacaktır. Esasında bozulacak olan şey kurulmamış Milli Cephe veya güçbirliği değil, gerçek partisziz böyle birşey kurulamaz. Bizinkiler de

partinin kurulmasının objektif şartları yoktur, Filipin Demokrasisi'nde parti kurulamaz demekteler zaten) küçük burjuva hayalleri, yutturmacaları yıkılacaktır. Sosyalizm günün meselesi haline gelirken, işçi sınıfı orta ve küçük burjuvazinin yedeği olmaktadır çıkacaktır. İşte bu çok "kötü"dür, buna engel olmak gerekir, hem de sosyalizm safından yapılabılır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, proletaryayı küçük burjuvazinin yedeği olarak gören bu politik akım (ve nüansları) sosyalizm adına kitlelere gitme yerine, başımız bir siyasi hareket yerine, proletaryanın dışındaki güçlere bel bağlamayı, onları iktidara getirmeyi amaçlamaktadır. Ve bu yakın gördükleri (esasnda toplumdaki sınıflar arası ilişki ve gelişmelerin nasıl geliştiğini, gelişenin ne olduğunu objektif olarak gözleyemedikleri için, Marksizm-Leninizm yöntemini kullanmak yerine küçük burjuvaca dar kafalılıkları, kör-lükleri, hayalleri onları öldürmekteydi). Objektif gelişme onların hayal ettiği gibi değildi! Küçük burjuva radikal iktidarı içinde esas hazırlıkları. Böylece kitlelerle ilişkileri de nasıl ilişkiler olacaktır sorusunun en önemli unsuru açıklanmış olacaktır. Kitlelerle ilişkileri devrim için değil, çünkü doğru bir siyaset yerine yukarıda kısaca özünü açıklamaya çalıştığımız politika ikame edilmektedir. Hayatın gerçekleri karşısında bu baş bir anlam ifade etmeyecekti tabii. Nitekim gelişen sınıflar savaşı ve bu savaşın günlük zengin biçimleri karşısında iflas etmek zorunda olan bu siyasi akımlar kaçınılmaz sonlarını görüyorlar ve yosadılar. Proletaryanın başımız siyasi hareketi demek olan bunun örgütlenmesi, kitleleri doğru siyasi hedeflere götürmek için onlarla pratik eylem içinde bulunmak demek olan organik ilişkiler tabii ki kurulamayacaktır. İşçi sınıfının öz örgütünün kurulamayacağından bahseden insanlar kitlelerle nasıl kalıcı, organik ilişkiler kurabilir?

DEV-GENÇ VE KİTLE BAĞI

Dev-Genç'in kitlelerle bağını bizler iki bakımdan, yukarıdan beri anlatmaya çalıştığımız bakımdan değerlendirmek zorundayız. Birincisi siyasi diğeri pratik eylem birliği bakımından.

Siyasi bakımdan devrimci gençlik hareketlerinin anlamı ülkenin içinde yaşadığı tarihi şartlara uygun düşecek, sınıflar savaşının tarihi doğrultusuna uygun olacak hedeflere yönelik bir hareket olup olmaması kistası ile irdelenebilir.

Dev-Genç, anti-empyalist bir doğrultuya sıkı sıkıya sarılarak ilerledi. Onun anti-empyalizmi etkili bir şekilde kitlelere benimsetmesi, her fırsattan yararlanarak, kendiliğinden patlayan gençlik hareketlerine (akademik-demokratik hareketlere) anti-empyalist bir siyasi öz vermesi çalışması doğruydü ve yapılması gereken şeydi. İşte onun bu muhtevası, yükselmesini, gelişmesini sırtırdı.

FKF ve Dev-Genç'in subjektif yapısının, sol hareketin subjektif yapısıyla ilişkili şekilde ele alınması gerektiğini yazının başında söyledik. FKF önceleri TİP görüşünde, pasifist bir yol izliyordu. Bu durumda FKF'nin, sendikalizmi sosyalizm diye savunun, parlamentarizmi yegâne eylem olarak gören, "Faşizm geliyor" diyerek aktif anti-empyalist mücadeleyi engellemeye çalışan yöneticilerin elinde bir aydınlar kulübü olmasına yol açtı. Ülkede baş gelişen kaynaklanan doğru sloganlar, anti-empyalist sloganlar atılmıyordu. Büyük bir anti-empyalist potansiyel taşıyan gençlik böylece harekte getirilmiyor, tam tersine sekte bir tavırla pasifize ediliyordu. 1968'e gelindiğinde kendiliğinden gelişen kitle hareketleri karşısında FKF yöneticilerinin pasifizmi iyice ortaya çıkı. TİP çizgisine tek alternatif olarak "Türk Solu" hareketi güç kazanmaya başlamıştı. Bu ikinci çizgi yukarıda da anlattığımız özellikleriyle beraber küçük burjuvaca bir aktivizmi savunuyor ve böylece TİP pasifizmine karşı olan gençlik kitlelerinin sempatisini kazanıyordu. Üçüncü FKF Kurultayı'nda (Ocak 1969) TİP'ileri yönetimi kaybettiler; MDD'ciler yönetimi aldı. Şüphesiz MDD'nin, daha doğrusu, o günü MDD çizgisinin hatlarını, eskikillerini genel olarak küçük burjuvaca yorumlanışının etkilerini FKF yöneticileri üzerlerinde taşımaya devam ettiler. Hala Türkiye Solu'ndaki ideolojik, teorik kargaşa olduğu gibi gençlik hareketine de yansımakta idi; bu doğaldı. Yeni yönetim, anti-empyalist eylemlere büyük önem vererek aktif bir şekilde kitlelerin önünde yürümesini becerdi; gençlik hareketlerini kısa zamanda örgütlemeyi başardı.

Sınıf çatışmalarının keskinleşmesi, kitlelerin kendiliğinden hareketlerinin yükselmesi kaçınılmaz bir şekilde subjektif yapıda bir gelişmeyi, bir ilerlemeyi gerektirecekti ve getiriyordu. Hareket içindeki iyiniyetli militan unsurlar hergün biraz daha gerçeğe yaklaşıyorlardı. Örneğin, "FKF Merkez Yürütme Kurulu yayınladığı bir bültenle, milli devrimde proletaryanın öncülüğü meselesinden söz ediyor ve yapılacak eylemlerin kitle-

lere mal edilmesi gereğinin üzerinde duruyordu". Bu olay tabii ki yeni birşeydi. Yukarıda anlattığımız küçük burjuva kuyrukçuluğunun her nüansına bir tepkiydi. Demek birşeyler değişmekteydi artık. Sol hareketin subjektif platformunda hareketleniş, "eskiye" ve onun karakterlerine ters düşen birtakım kıpırdanışlar, yeni evrenin habercisi sayılabilecek alt üst oluşlar başlamıştı.

"Bu bültenle birlikte FKF Merkez Yürütme Kurulu ile Aydınlık Yazı Kurulu içindeki Doğu Perinçek ve arkadaşları arasında ilk sirtüme başladı. Doğu Perinçek ve arkadaşları "proletaryanın öncülüğünden söz etmek, Aybar oportünizmini diriltmek..." diyerek demagojik bir saldırı kampanyası açtılar. FKF içinde daha TİP oportünizmi kesinlikle yenilgiye uğratılmadan, küçük burjuva kuyrukçuları ile FKF Merkez Yürütme arasında sinisce bir mücadele başladı" (1965-1971 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç, s. 18). Sonraları bu mücadele Dev-Genç içinde sonuna kadar devam eder. Bu küçük burjuva kuyrukçuluğu sonraları birçok durum değiştirir fakat öz olarak aynı kalır.

FKF'nin bu siyasi gelişmesine paralel olarak kitlelerle bağı artmaktadır. Köylülerle tutuk eylemler konmaya başlandı. Akhisar ve Ödemiş ortak mitingleri yapıldı. Atalan ve Gölçü'de toprak işgallerine gidildi. 6. Filo'ya karşı eylemler, Ankara, İzmir, Adana, Malatya, Trabzon, Samsun'da kalabalık anti-empyalist miting ve gösteriler, FKF tarafından, iki-üç ay içinde yapılan kitle hareketleridir. Bu hareketlerde yoğun bir anti-empyalist propaganda yapılmaktaydı. "1969'un Nisan ayı içinde Singer grevi gibi şiddetli işçi grevleri desteklenir, Söke ve Diyarbakır köylü mitinglerinde FKF yöneticileri konuşurlarken, Ankara'da da büyük bir anti-empyalist yürüyüş yapıldı; bütün üniversitelerde ve bazı yüksek okullarda işgallere gidildi" (a.g. e., s. 22).

Mayıs 1969'da Ankara'da yapılan Yargıtay yürüyüşünde 20 binin üzerinde bir kitlenin önünde yürüyüşe katılarak anti-empyalist sloganlar hakim kılındı. FKF yöneticileri bu işi Doğu Perinçek ve arkadaşlarının "aman küçük burjuvazi şahlandı, siz slogan atmayın, sessizce onları izleyin..." demelerine rağmen yapıyorlardı. Artık, kitle hareketleri içinde apaçık biçimlerde ortaya çıkan küçük burjuva kuyrukçuluğuna karşı da açık mücadele verilmekteydi.

"...EĞER TARİH BAZAN CİLVE YAPARSA, BU TARİHİ TAHLİL ETME GÖREVİNİ YÜKLENERLERİN DÜŞÜNCE CİLVELERİNİ MAZUR GÖSTERMEZ" (Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri, s.214).

Haziran 1969'da en büyük gençlik eylemleri yapılmaktaydı. Akademik nedenlerle başlatılan bu hareketlere hemen siyasi bir nitelik kazandırıldı; anti-empyalist hareketler şekline girdi; İstanbul, Ana hareketler şekline girdi; İstanbul, Ankara, İzmir, Erzurum ve Eskişehir de yapıldı.

Burada dikkat edilecek husus, kitlelerle anlamlı olabilecek ilişkilerin kurulabilmesi, herşeyden önce siyasi bir doğrultunun, bir belirgin hedefler gösterme olayının kitleleri harekete geçirebileceği olusudur. Bu hedefler, bu sloganlar toplumun içinde bulunduğu sınıflar çatışmasından, bu çatışmayı bilimsel bir metotla ele alıp değerlendirilmedi çıkarılacak doğru önermeler olursa başarılabılır. En azından, kitlelere götürülecek siyaset, bu sınıflar savaşının tarihi doğrultusuna denk düşebilmelidir. İşte bu için becerilebildiği oranda kitlelerle anlamlı sayılabilecek ilişkiler, kitlelerle pratik mücadele içinde, onları bu siyasi hedeflere doğru eğiterek, hareket içinde bir eylem bağı (şzellikle eylem bağı diyoruz buna, çünkü sadece en doğru sloganlar tevbir etmek, yazmak, çizmek veya bağlamak, eylemden kopuk olarak bunu yapacak kitleleri harekete getirmeye) olarak kurulabilir.

Sol hareketin subjektif platformunda meydana gelen (ki, sebeplerini açıklamıştık) ayrımsalar ve hareketleniş, gençlik hareketine de anında yansımakta, bu alanda biraz daha somut biçimler olarak (bu evrensel birşey değil, daha çok bizim ülkemize özel bir olaydır; bizim ülkemizde gözlenen bir durumdur) hem gençlik hareketinin düzeyini yükseltmekte, onun muhtevasını zenginleştirilmekte, ileriyeye doğru gitmekte, hem de burada tekrardan sol hareketin gerek ideolojik, gerekse pratik olarak zenginleşmesi, boyutlarının genişletilmesine yol açacak bir etki, diyalektik bir gelişme başlatacağı bir sığrama tahası rolü oynamaktadır. Siyasi işlemlere paralel olarak FKF'nin subjektif yapısında ayrışma ve hareketleniş kitlelerle yukarıda söy-

lediğimiz gibi doğru bir doğrultuda yani anti-emperyalizm siyasi özü etrafında eylem bağı kurabilmesini getirmiştir. FKF bu gelişme sonucu, giderek kısa zamanda bir entellektüel bozuntulara kulübü olmanın kurulumu (Üçüncü Kurultay bir dönüm noktası sayılabilir) anti-emperyalist eyleme öncülük yapan, kitleleri pesinden sürükleyen devrimci gençliğin tek merkezi kitle örgütü durumuna yükselmiştir. Bu olayla içiçe bir şekilde Türkiye'de anti-emperyalizm siyasi bir aksiyon haline gelmiş, kitleleri hareket sürükleyen bir nitelik kazanmıştır. Yine bu olay yukarıda sayıldığı biçimdeki diyalektik bir etkileşimde Türkiye'de sol hareketin, tarihinde kitlelerle en fazla, en geniş ve anlamlı ilişkilere girmesini yaratmıştır. O günlere kadar Türkiye solu bu boyutlarda kitlelerle içiçe olamamıştır. Sol propaganda kitlelere bu ölçüde ulaşamamış, aydın uğraşısı boyutlarını aşamamıştır.

Devam edelim; subjektif yapıdaki berraklaşmaya paralel olarak Dev-Genç'in kitlelerle olan ilişkileri nasıl gelişmiştir? FKF'nin 1969 Ekim ayında dördüncü kurultayı yapıldı. Bu kurultayda artık devrimci gençlik hareketinin subjektif yapısı nasıl bir görünümündedir; hangi meselelerle uğraşmaktadır; gündeminde neler vardır; bunlar geçmişten ne bakımlardan farklıdır; neyin kavgası yapılmaktadır? FKF'nin Dev-Genç ismini aldığı bu kurultay şöyle özetlemek mümkündür: "... Dördüncü FKF Kurultayı küçük burjuva kuyrukçular ile proleter devrimciler arasında çatışmaya sahne oldu. Gençlik hareketi içindeki yerlerini kesinlikle kaybetmek üzere olduklarını anlayan Doğu Perinçek ve çevresi, öteden beri FKF yönetimi hakkında sinsice sürdürdükleri provokasyon ve yıpratma kampanyasını bir yana bırakıp, FKF yöneticilerini açığa çıkarma küçük burjuva anarşistliğiyle suçlamaya başladılar. Provokatifler gençlik hareketine sahip çıkmaya ve onların yöneticilerini anarşistlikle suçlamaya çalışarak tekrar FKF yönetiminde söz sahibi olmak istediler. Onların FKF yönetiminde söz sahibi olmaları demek, gençlik hareketinin küçük burjuvazinin kuyrukçuna takılması demektir. Proleter devrimciler şimdiye kadar FKF kurultaylarında olmayan bir biçimde küçük burjuva kuyrukçuluğuna ve oportünizmin her türlüüne karşı ideolojik mücadele verdiler" (a.g.e., s.31). İşte artık bu boyutlarda meseleler gençlik hareketinin gündemindeydi. Bu olay, önceki altı başlık altında kısaca açıklamaya çalıştığımız, sol hareketin genel karakteristiğine (işçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesi yerine orta ve küçük burjuvazinin siyasi sloganları, siyasi hedefleri arkasından yürüme, kuyrukçuluk karakteri) bir isyan, bir karşı çıkış değil de nedir? Bu iş önceden değindiğimiz gibi sol hareketin subjektif yapısındaki ayrışma ve hareketlenişle diyalektik bir bütünlük içinde olmaktadır. Örneğin; Aydınlik Sosyalist Dergi'de yayınlanan "Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" yazısında belirginleşmeye başlayan proleter devrimci çizgi, bu kurultayda verilen ideolojik mücadelenin kaynağı olmaktadır.

Şimdi, Dördüncü Kurultay'dan sonra Dev-Genç'in örgütlediği veya aktif olarak içinde yer aldığı kitle hareketlerinden bazılarını söyleyelim: Ekim ayında Malatya'da anti-emperyalist miting örgütlendi, Kasım'da Geçirmen Köyü'nde toprak işgallerine, Çelik Halat, Hızır Çelik, Ege Sanayii, EAS işçilerinin direnişlerine katıldı. Aralık ayında Ankara'da geçekönü yürüyüşüne, Burdur'da pancar üreticileri yürüyüşüne, memurların sendika ve grev hakları için başlattıkları yürüyüşüne katıldı. Gamak işi direniş sırasında işçi Şeref Aygül'ün öldürülmesi olayında İstanbul'da bütün fakültelerde genel boykota gidildi. TÖS boykotu desteklendi; İzmir'de 6. Filo'ya karşı eylem konuldu, Amerikan askerleri karaya çıkarılmadı. Bu gösteriler birçok şehirde yayıldı; yerli malları haftasında sokaklarda Amerikan askerleri dövüldü. İstanbul'da yükselen anti-emperyalist gençlik hareketleri faşistlerin saldırılarının da artmasına yol açtı. Mehmet Büyükeşevçin öldürülmesi ile İTÜ ve YDMMA boykota gitti. Saldırıların devamı, birkaç gün sonra Battal Mehmetoğlu'nun öldürülmesi İTÜ ve İstanbul Üniversitesi'nde büyük kitle gösterileri, polisle çatışmalarına sebep oldu. İstanbul ve Ankara'da üniversiteler süresiz boykota girdiler. Mart ayında faşistlerle çatışmalar ve anti-emperyalist eylemler devam etti. Ankara'da Amerikan Haberler Merkezi işgal edildi. Faşist gösterileri protesto mitingi yapıldı. İstanbul'da Bağımsızlık Haftası ilan edildi, forumlar ve yürüyüşler yapıldı, birçok eylemler oldu. Nisan ayında, Kıbrıs Haftası dolayısıyla emperyalizmin Kıbrıs üzerindeki oyunları anlatıldı. İstanbul'da bazı yabancı şirketler basıldı. 13 Nisan'da Dr. Necdet Güçlü faşistlerce öldürüldü; olay üzerine yürüyüşe geçildi. 15-16 Haziran büyük işçi direnişine Dev-Genç militanları aktif olarak katıldılar. Giresun, Bulancak, Ordu, Fatsa fındık mitingleri, sahilli'de üzüm ve pamuk mitingi gibi köylü hareketlerine Dev-Genç militanları fiili olarak girdiler ve örgütlenmelerinde çalıştılar. Türkiye sahına yayılmış daha pekçok harekettten söz etmek, örnekleri çoğaltmak mümkün...

Siyasi muhtevasına paralel olarak, pratik eylem birliği bakımından da Dev-Genç kitlelerle çok sıkı ilişkiler içindeydi. Kitlelerden kopuk değil, tam tersine kitlelerle o güne değin sol adına kurulabilmiş ilişkilerin hepsinden farklı, gerek muhteva bakımından gerek pratik eylem birliği bakımından üstün, sıhhatli ilişkiler içindeydi. Kitle bağı meselesini açıklarken bunun genel sebeplerini söylemiştik. Dev-Genç'in kitlelerle bu pratik eylem birliği nasıl oluştu acaba? Bunun sırrı eylemlerinin siyasi içeriğidir.

Dev-Genç'in Beşinci Kurultayı sol hareket içindeki ayrımsızların kesin hatlarla belirginleştiği bir zamanda oldu. Beşinci Kurultay'a geldiğinde devrimci gençlik hareketi içinde sosyalizm ve burjuva kuyrukçuluğu kapışması yeni biçimlere bürünmüştü. Dev-Genç'in yönetime, proleter devrimci çizgiyi savunular büyük bir çoğunluğun oylarıyla geldi. Dev-Genç'in kitlelerle bağı, özellikle köylülerle ortak eylemleri artırmaktaydı.

1970 sonbaharında ülkede genel siyasi durum şöyleydi: Halkla hakim sınıflar arasındaki çelişki gittikçe keskinleşmekteydi. İşçi sınıfının ve köylülüğün kendiliğinden gelen ekonomik-demokratik talepleri hareketlerini cevap vermekten veya bu hareketleri bastırmakta hakim sınıflar aciz kalmaktaydılar. Bu, halkla hakim sınıflar arasındaki çelişkiyi keskinleştirmekte, oligarşinin iç çelişkilerini de arttırmaktaydı. Emperyalizm ve oligarşik yönetim halkın artan huzursuzluğuna karşı, yükselen devrimci mücadeleye karşı yeni tedbirler almak, yeni ayarlamalar yapmak ihtiyacını duymaktaydı. Bunun ilk işaretleri artan faşist saldırıydı. Silahlı faşist militelerin özellikle şehirlerde silahlı saldırıları o dönemde kadar görülmemiş biçimlerde artırmaktaydı.

Proletaryanın öz örgütü yoktu. Halkla hakim sınıflar arasındaki çelişkiye, yükselen sınıf mücadelesine rağmen, bu süreçte proletaryanın bağımsız siyaseti ile müdahale edebilecek bir öz örgüt yoktu. Ve örgüt sorunu sürekli olarak yokmuş sürmekte idi. Örgüt sorununu bu durumda olmasının sebeplerini burjuva kuyrukçuluğunun sol içinde hakim yön olmasıyla açıklamak gerekir. Gerçi 1970'in sonlarında proleter devrimci çizgi ile diğer bütün oportünist ve kuyrukçu çizgiler arasında kesin duvarlar çekilmişti. Fakat bu genç proleter devrimci çizginin behemhal bu hızlanış süreci istenen boyutlarda müdahale etmesi beklenecekti. Oportünistlerle, revizyonist ve küçük burjuva kuyrukçu fraksiyonlarla çok uğraşmıştı, olduğu önemli bir zaman harcanmıştı. Derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasi kriz karşısında hazırlıksız ve örgütsüz proleter devrimci hareket.

Ülkedeki bu siyasi durum içinde devrimci gençlik hareketi ne durumdaydı? Dev-Genç ne durumdaydı? Sol hareket içindeki bu kesin ayrımsızlar devrimci gençlik hareketi içinde de parçalanmalar ve ayrımsızlara yol açmıştı. Proleter devrimci çizgi yönetime hakimdi. Ideolojik planda mahkûm olmuş bütün oportünistler ve küçük burjuva kuyrukçularının ideolojik mücadele platformunda, yapacakları, söyleyecekleri pek fazla birşey yoktu. O zaman Dev-Genç'i pratikte yıpratmak tavrını, beklenildiği şekilde gösterdiler. Dev-Genç'in eylemlerinde hatalarını abartarak, eylemlere katılmayarak, bütünü ve ayrıntıları tavrınakarak, spekülasyonla söylemler ve provokasyonlar yoluyla Dev-Genç'i yıpratmaya çalıştılar hatta o kadar ileri girdiler ki örneğin PDA oportünistleri Dev-Genç'i burjuvazinin örgütü ilan edip ondan ayrıldılar.

Bir yandan ülkedeki genel siyasi durum, proletaryanın öz örgütünün olmaması, faşist militelerin artan silahlı saldırıları, polislin artan provokasyonları ve saldırıları, diğer yandan, oportünist, revizyonist ve kuyrukçuluğun diğer nüanslarının saldırıları, bölücülükleri, provokasyonları şüphesiz Dev-Genç yöneticilerinin işini güçleştiriyordu. Fakat bütün bu güçlükler, gençliğin eylemini bölücü tavrılar, yıpratmalar karşısında (ki, bunlar ülkedeki genel siyasi buhranın sola yansımalarıdır) Dev-Genç yönetimi, proleter devrimci çizgiden taviz vermemiş; onu savunmaktan ve devrimci gençliğin eylemini doğru bir siyasi çizgi ile irdelemekten vazgeçmemişti. Bu konuda, küçük burjuva kuyrukçularına, görünüşte eylemin güçlenmesi için vereilecek taviz, devrimci gençliğin birliğini asla sağlayamayacak tam tersine, ilkelere verilen taviz, hem işçi sınıfının mücadelesinde sosyalizmin hakim unsur olmasını geciktirecek, hem de devrimci gençlik hareketinde burjuva güçlerin güçlenmesine, devrimci gençlik hareketinin küçük burjuvazinin peşine takılmasına yol açacaktı. Bu noktada mesele burjuvazi ve proletarya meselesiydi. Bu noktada devrimci gençlik hareketinin birliği ancak ve ancak doğru devrimci görüşleri savunarak sağlanabilirdi. Aksi bir davranış, ilkelere küçük bir taviz, kesinlikle (hele ülkedeki o sınıflar mücadelesi aşamada) Dev-Genç'i burjuvaziye teslim etme olurdu. İşte bu önemli aşamada Dev-Genç doğru bir tavir takındı. Bütün güçlüklerle rağmen oportünizmin, revizyonizmin her türlü

ile uzlaşmayı reddetti (2). Onlara karşı açık ideolojik mücadeleyi tercih etti. Görüşteki birlik, geçici kalabalık yerine özde birliğe; doğru devrimci ilkelere üzerinde birliğe, nicelik değil niteliğe önem verdi. Böyle yapmakta da Dev-Genç'i sosyalistlerin önderliğinde devrimci gençliğin kitlevi örgütü olarak güçlendirmeyi başardı. Böylece kitlelerle ilişkilerini siyasi olarak, nitelik olarak daha üstün, daha sağlam bir düzeye çıkarttı.

Dev-Genç'in bu niteliği, özellikle birçok genç militanın kitle eylemleri içinde işçi sınıfı ideolojisiyle yetkinleşmesine, teori ve pratiğin diyalektik birliği içinde hergün biraz daha profesyonelleşmesine, doğru ideolojik ve siyasi bilinçle kitlelerle bağ kurmasına ve kadrolaşmasına, gençlik mücadelesinin doruğunda daha üst siyasi mücadelelere hazırlanmasına hizmet etmiştir. Yani, devrimci gençlik hareketinin işçi sınıfının bağımsız siyasi eylemiyle ilişkisinin en önemli bir biçimi olan kadro fonksiyonu, ancak doğru devrimci siyasetin gençlik hareketine egemen olmasıyla artabilirdi ve arttı. Gerçi doğru devrimci çizgide bir proletarya öz örgütünün bulunmaması bu yetmiş kadroların istihdamını güçleştirmekteydi; devrimci gençlik hareketinin kadro fonksiyonunu tam olarak yerine getirmesini engellemekteydi; fakat ülkemize objektif olarak baktığımızda, gençlik hareketi dışında devrimci mücadeleye atılmış militanların pek çoğunun Dev-Genç pratiğinden geçmesi bir rastlantı değildir.

Sonuç olarak, Dev-Genç'in kitlelerle bağı böyle bir düzeydeydi ki, ülkede sosyalist hareketin en büyük parçası görünümündeydi. Anadolu'nun en ucra köşelerine kadar ismini duyurmuş; sol dengisinde, sosyalizm dengisinde ilk akla gelen isim olmuştur. Dev-Genç militanlarının halkın mücadelesinin yükseldiği her tarafa koşurması, yapabildiği oranda bu mücadelelere destek olması, bizzat katılması, örgütlemeye çalışması; eylem içinde onların mücadelesine bilinç taşıyarak çalışması, fedakarlıkları, halkımızın gözünde Dev-Genç'i dost, güvenilir bir örgüt haline getirmiştir. Bu olay, yukarıda da söylediğimiz gibi, Türkiye'de sol hareketin tarihinde o güne kadar görülmemiş bir biçimde sol propagandanın, sosyalizmin kitlelere ulaşması ve sosyalizmin bir siyasi aksiyon haline gelmesi olayıdır. Sol hareketin tarihinde, hiçbir örgütün o güne değin beceremediği, kitlelerle bu derece yakın ilişkiyi Dev-Genç'in başarması şüphesiz bir rastlantı değildir. Bunun sebebi, Dev-Genç'in eylemlerinin siyasi içeriğidir; onun, kitlelerle ilişkisini eylem bağı olarak kurmasıdır.

DİPNOTLAR

(1) Bu eski dediğimiz subjektif yapı, şüphesiz bizim ülkemizi ilgilendiren, Türkiye'de sosyalizm adına yapılmış, proletaryanın siyasetçileri, onun ideolojileri diye sahnedeki insanların proletarya verdikleri bilinç, önderlikleri yol, örgütlenmedeki durum v.b. gibi problemlerin tümüdür. Yoksa proletaryanın bir eski, bir de eski olmayan ideolojisi yoktur. Proletaryanın ideolojisi en yeni olan bilimsel ideolojidir ve tektir. Burjuva ideolojileriyle karşılaştırmada yenidir ve doğru olan, bütün insanlığın kurtuluş yolu olan yegane ideolojidir.

(2) Dev-Genç'in bu uzlaşmaz tavrının ne kadar doğru olduğunu pratik sanamıştır. Emperyalizm ve oligarşinin, halkın yükselen mücadelesini bastırarak ve oligarşinin iç çatışmalarını uzlaştırmak amacıyla tezgahladığı 12 Mart faşist darbesi karşısında bu oportünist, revizyonist, kuyrukçu fraksiyonların aldığı tavır çok açık şekilde Dev-Genç yönetiminin haklılığını göstermektedir. Örneğin, Dev-Genç'i burjuvazinin örgütü olarak ilan edip ondan ayrılan PDA oportünizmi, 12 Mart Muhtırası karşısında, "parlamentar yolla veya askeri müdahale ile bazı reformlar yaparak buhrana hal çaresi bulma eğilimi, bugün için faşist bir diktatörlük hazırlayan en gerici güçlere üstün gelmiştir" (Proleter Devrimci Aydınlik, s.34, sayfa 5) diyebilmekte, faşist muhtırasal darbeyi adeta alkışlamaktadır. Dev-Genç'i bu insanlara teslim etmek esasında onu burjuvazinin örgütü haline getirecektir. Yine, 12 Mart karşısında, "ordu, komunist geleceğe sadık kaldığını ispatlamıştır" diyen Mihri Belli kuyrukçularına karşı uzlaşmacı tavır takınarak Dev-Genç'i burjuvazinin destekçisi bir örgüt haline getirmek demektir. İşte, Dev-Genç içinde doğru devrimci çizginin her türlü oportünizme karşı sektör tavrı böylece çok kısa zamanda tarihin sınavından geçerek haklılık kazanmıştır.

ORTA ÖĞRETİM

demokratik orta öğretim kavgamızda ileri !

ÖĞRETMEN LİSELERİ öğrencileri faşist baskılara karşı direniyor

DİRENİŞE ÇAĞRI KARDEŞLER...

Yıllardır halkımızın kurtuluş mücadelesine yığıt nefesler kazandıran, egemen sınıfların bir türlü diş geçiremediği öğretmen okulları sınısca tezgahlanan bir oyuna kurban edilme isteniyor.

Halkımızın ve bilimin düşmanı, emperyalist uşağı yöneticiler ve bir avuç satılmış faşistleriyle bizleri yıldırmaayanlar ÖĞRETMEN OLMA HAKKIMIZI gasbettiler.

Emperyalizm, onunla bütünleşen yerli tekeli burjuvazi ve onunla işbirliği halindeki teceli-bezirgan ve toprak ağalarının en kodamanlarının oluşturduğu OLIGARŞİK DİKTA kanıymey, emekçi halkımıza saldırmaya devam ediyor.

Grev ve direnişteki işçilerimizi, kendilerinden zorla alınan topraklarını işleyen, köylülerimizi kurşunluyor. Viranşehir'de, Tuzluca'da olanlar halen zihnimize çıkmadı. Yine aynı güçler, demokratik öğrenim mücadelemize karşımla kiralık itlerini ve polislerini dikiyor. Bunlara paralel olarak bizleri, kendi sömürü düzenlerinin masşası yapamadıkları için, DEVRİM MÜCADELESİNE daha kararlı olarak katıldığımız için öğretmen olma hakkımıza el koyuyorlar. Kimsesiz çıkarmaz, Anadolu insanı zulme boyun eğdiyorlar, ve çıkacak ufak tefek başkaldırımları GÜVENLİK KUVVETLERİ (!) yoluyla ezeriz diyorlar.

YANILIYORLAR...

Bizler devrimci gençliğin şanlı mücadelesini unutmamak, bizlere teslim edilen bayrağı daha yükseklere ulaştırmanın bilincindeyiz. Halkımızın baş düşmanları şunu iyi bilsinler ki; kazandığımız mevzilerden bir adım bile geri çekilmek niyetinde değiliz. Bizler;
- Öğretmen olma hakkımızı alıncaya kadar,
- İki yıllık eğitim enstitülerine sınavsız girebilece kadar,
- Halkımızın düşmanı faşist yöneticileri ve faşist saldırganları tecrit edene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

ARKADAŞLAR...

İlköğretmen okulu öğrencisi devrimci kardeşlerimizde yapılan saldırılar ve haksızlıklar, bizlerin de başına gelebilir. Ancak bütün bunlar bizim mücadele azmimizi ve direnişimizi kıramaz. Faşist saldırganları tecrit etme ve ellerimizden alınan haklarımızı geri alma mücadelemizde birbirimize destek olmalıyız.

- ÖĞRETMEN OLMA HAKKIMIZ, SÖKE SÖKE ALIRIZ!
- KAHROLSUN EMPERYALİST GERİCİ EĞİTİM!
- YAŞASIN HAKLI DİRENİŞİMİZ!
- YAŞASIN DEMOKRATİK ORTA ÖĞRENİM MÜCADELEMİZ!
- YAŞASIN HALKIMIZIN ANTI-EMPERYALİST, ANTI-OLIGARŞİK MÜCADELESİ!

DEVİRİNCİ ÖĞRETMEN LİSELİLER

LİSE-DER Başkanının Demeci

Ülkemiz emperyalizme bağımlı, içinde çağ dışı üretim ilişkilerini barındıran çarpık kapitalizmin hüküm sürdüğü, yarı sömürge bir ülkedir. Ülkemizin yönetiminde emperyalizmle bütünleşen yerli tekeli burjuvazi ve onun işbirliği içinde olduğu teceli-bezirgan ve toprak ağalarının en kodamanlarının oluşturduğu OLIGARŞİK DİKTA bulunmaktadır. Emperyalizmin ve onunla bütünleşmiş ve işbirliği halinde olan, tekeli burjuvazinin, toprak ağalarının ve teceli-bezirganların emekçi halkımız üzerindeki egemenliği, eğitiminden kültürüne, ekonomisinden politikasına kadar yansımaktadır. Bunun en somut örneklerini, içinde yaşadığımız gerici eğitim sisteminde görüyoruz.

Bugün orta öğrenim düzeyine gelmiş dört milyon gençten, sadece birçoğu milyonu eğitim görme olanına sahiptir. Lise çağındaki her yüz gençten onsekizi okuyabilmekte, liseyi bitiren her yüz gençten yirmisi üniversiteye girebilmektedir. Okuyabilen gençlerse, bozuk eğitim sisteminin gereklerine uygun olarak eğitim görmektedirler. Orta öğrenim gençliğine okutulan dersler ülkemiz gerçeklerinden ve halkımızın çıkarlarından çok uzaktır. Tersine, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerinin sömürü düzenine uygun olarak öğrenim görmektedir. Ülkemizin eğitim kurumlarında, mevcut düzenin işine yarayacak şeyler öğretilir. Böylece, kapitalist yapıya uyabilen ve onu mu-

hafaza edip geliştirecek olan gençler, çeşitli elemeler sonucu ortaya çıkarılır. Ancak bu şartları kabul eden öğrenciler (ki, bunlar çok azınlıktadır) kapitalist düzenden pay alabilirler. Kalan büyük çoğunluk ezilmeye mahkumdur. Bugün bir doktorun yetiştirmesi 800 bin TL'ine mal olmaktadır. Ancak bu kişi Amerika'ya, Avrupa'ya gönderilmekte ve böylece, halkımızın 800 bin TL'ine mal olan bu kişi mevcut düzenin olanak vermediği "beyin göçü" yüzünden, emperyalist ülkelere hediye edilmektedir. Aynı sömürüyü başka birçok meslek dalında da görüyoruz. Emperyalist ülkelere gönderilmeyen meslek sahibi gençlerdense zaten bütün tahsilleri boyunca aldıkları emperyalist kültürü pratiğe dökmeleri istenir. Yani kapitalist sistemi besleyecek, onu muhafaza edecek bir biçimde üretime sokulurlar.

Bozuk eğitim sisteminin neden olduğu birçok sorun da orta öğrenim gençliğinin karşısına dikilmektedir. Bugün kafalarımıza gerçekle ilgili olmayan birçok bilgi, ezber yoluyla zorla sokulmaktadır. Eğitimimizi sürdürmek, yeteneklerimizi geliştirmek için gerekli olan araç-gereç ve laboratuvarlardan yoksun bırakılmaktadır. Okullarda not bir değerlendirme değil, çeşitli konularda (özellikle siyasi konularda) bir baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Ayrıca, okumamız için gerekli kitap ve defterler, fahiş fiyatlarla satılmaktadır. Sanat okullarında okuyan arkadaşlarımız zorla çalıştırılmakta ve döner sermaye yoluyla emekleri sömürülmektedir. Bütün bunların yanında orta öğrenim gençliğine karşı faşist saldırılar yoğunlaşmakta, okul birimlerinde öğrenci dernekleri kurmak yasaklanmakta, gerici yönetmeliklere ve haksızlıklara karşı çıkan devrimci ve yurtsever arkadaşlarımız okullardan atılmaktadırlar. Bunların en somut örneklerini son günlerde, İstanbul Darüşşafaka Lisesi'nde, Ankara İlköğretmen Okulu'nda ve daha birçok illerdeki liselere ve denği okullara karşı yapılan faşist saldırılarda görüyoruz.

Bütün bunlar, bizim mücadelemizin sadece daha ucuza kitap sağlama meselesi olmadığını gösterir. Eger mücadelemiz sadece burada kalsaydı, bu, sorun reformist bir yaklaşım olurdu. Zaten "DEMOKRATİK LİSE" mevcut düzende hiçbir zaman kurulamaz. Bazı arkadaşlar "Eğitimde Devrim" sloganını benimseyiyorlar. Bu tamamen sağ bir anlayıştır. Çünkü eğitimde devrim hiçbir zaman burjuvazinin izcetine ulaşmaz. Eğitimde devrim ancak DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'nin başarısıyla olur. Onun için bu konudaki gerçek devrimci slogan "DEVRİM İÇİN EĞİTİM" olmalıdır. Biz, orta öğrenim gençliği ancak devrim için kendimizi eğitirsek, halkımızın zulüm düzenine karşı verdiğimiz mücadeleye, devrimci saflarda yerimizi alabiliriz. Yine biz, sadece "Eğitim Üretim İcindir" diyoruz sak yanılırız. Çünkü kapitalist düzende de eğitim üretim icindir ama kapitalist üretim icindir. Bizim bu konuda anlayışımız "sosyalist üretim için eğitim"dir. Ancak böylece, kapitalist düzende aramızda bir sınır çökmüş oluruz.

Orta öğrenim gençliğine karşı düzenlenen faşist baskı ve saldırılar, fabrikalarda alınteri sömürülen işçilere, engin topraklarda topraksız bırakılan köylülere ve genel olarak tüm emekçi halkımıza yapılan saldırılardan ayrı düşünülemez. Bizler, tüm bu zorbalıklara, haksızlıklara gerçek nedenini kavrayabilmek için, dünyadaki tüm mazlum halkların ve elbette ki Türkiye halkının da üzerine bir kara bulut gibi çöken emperyalizmi ve faşizmi bilmemiz gerekir. NATO'suyla, CENTO'suyla, ikili anlaşmaları, Ortak Pazar'ı ve üsle-riyle, emekçi halkımızın üzerine binen emperyalizm ve onun uzantısı oligarşiye karşı, Türkiye halkının vereceği mücadele sonucunda ancak kurtuluşu biz de ulaşabiliriz. Kurtuluşumuz, Türkiye halkının kurtuluşuyla mümkündür. Demokratik lise ancak demokratik halk iktidarında gerçekleşecektir. Kavgamız demokratik lise icindir. Demokratik lise kavgamız ise Türkiye halkının anti-emperyalist, anti-oligarşik kurtuluş mücadelesinden ayrı değildir.

**KAHROLSUN SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİ!
DEMOKRATİK ORTA ÖĞRENİM KAVGAMIZDA İLERİ!
KAHROLSUN GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ!
YAŞASIN HALKIMIZIN ANTI-EMPERYALİST,
ANTI-OLIGARŞİK KURTULUŞ MÜCADELESİ!
DEVRİM İÇİN EĞİTİM!**

DARÜŞŞAFKA LİSESİ öğrencileri Anti-faşist Mücadelelerinde Tek Bir Yumruk Oldular

Darüşşafaka Lisesi yoksul aile çocuklarının okuması için kurulmuştur. İşte bu liseli arkadaşlarımızın yoksul olmaları da istismar edilerek birçok akademik-demokratik baskılar altında okutulmaktadırlar. Son günlerde hakim sınıfın-

rın yamalı boğçası MC Hükümeti'nin de ve özellikle onun en gerici kanadı MHP ve MSP'nin bu okulda okuyan arkadaşlarımızı kendi yoz politikalarını aşılacak için sonsuz bir gayrete giriştiği görülmektedir.

Bütün bunların yanında geçen yıl işledikleri iddia edilen bir suç yüzünden beş liseli arkadaş okuldan uzaklaştırılınca Darüşşafaka'lı öğrenciler direniş geçtiler. Tabii buna karşı okul idaresinin boş durması beklenemezdi. Yeni baskı hareketlerine girişildi. Okulda kız-erkek arkadaşlar arasındaki ilişkiler konusunda tamamen yalana dayanan haberleri, burjuva basınında yayınlanarak öğrencilere karşı yeni bir baskı politikası denendi. Fakat artık ok yaydan çıkmış, Darüşşafaka'lı öğrenciler gerçek hedefi seçmişler ve ona karşı mücadeleye başlamışlardı.

Bunun peşinden okul idaresi tüm direniş gençleri okuldan bir hafta uzaklaştırmış fakat yine de direnişi kıramamıştı. Bundan sonraki gelişmeleri şöyle özetleyebiliriz:

Bu okuldan uzaklaştırma sonucunda okula dönen 21 öğrenci burjuva basınının dedigine göre elebaşı olmalarından dolayı okuldan uzaklaştırıldı. Fakat boykot hala devam ediyordu. İdare tüm lise son sınıf öğrencilerini okuldan uzaklaştırdı. Bütün bunlara rağmen Darüşşafaka'lı öğrenciler direnişlerini yığıtçe sürdürdüler. 10 Kasım günü okula tasdiknamelerini almak için giden öğrencilere tasdiknameleri verilmeyi ve polis çağırıldı. Birçok öğrenci velisi bu yapıları protesto etti. Bu arada, idareye protesto etmek isteyen öğrenciler polis kamyonlarına doldurularak emniyete götürüldüler.

Artık olayların basit bir lise olayı olmadığı oligarşi tarafından da anlaşılmalı ve birçok yeni yönetmelikler hazırlanmaya girişmişlerdir. Aslında bu kanunlar sadece Darüşşafaka Lisesi için değil, işçi sınıfının yanında yer almaya namzet tüm ortaöğretim öğrencilerine karşı yapılan baskıların bir bölümüdür.

12 Kasım 1975 tarihli Resmi Gazete'de beirtil-diğine göre öğrencilerin kitap, dergi, gazete gibi yayın organlarını okula sokması engellenmiştir. Böylece öğrenciler istenilen birer kukla haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bunun yanında öğrencilerin boykot, direniş gibi hareketleri yasaklanarak tüm ortaöğretimdeki uyanmalar ve bilinçlenmeler engellenmektedir. Fakat bütün bunlara karşı devrimci yurtsever gençliğin mücadelesi kurtuluşa kadar sürecektir.

LİSE-DER Genel Kurulu Üzerine

Geçtiğimiz günlerde Lise-Der genel kurulu yapıldı. Bu, gerek liselerdeki mücadelenin seviyesi, gerekse örgütlenme düzeyi hakkında bize bilgi vermesi açısından önemli bir olaydır. Biz, genel kurula giderken ortaya çıkan olayların ışığında orta öğrenimlilerin çeşitli demokratik talepleri doğrultusunda yürüttükleri mücadelelerinde ortaya çıkan bazı eksikliklere değinmek, hareketimizde var olan hastalıkları ortaya çıkarmak istiyoruz.

Türkiye devrimci mücadelesinde, güçlü bir işçi sınıfı hareketi geleneği bulunmamasından, sağ eğilimler 1970'lere kadar alabildiğine yaygındı. 1970'lere gelindiğinde gerilemek zorunda kalan sağ eğilimler, ne var ki, devrimci hareketimizin uğradığı yenilgi sonucunda, günümüzde tekrar güçlenmeye getirilmekte...

Böyle bir bütün içinde yer alan orta öğrenim gençliğinin, geçmişe oranla daha kararlı tutumu ve devrimci düşünce ve davranışa olan susamışlığı her kilitteki bütün revizyonist tezlerin ideolojik planda yaygınlaşmasına engel teşkil ettiği için, şimdi de karşılarına devrimci olmayan çalışma biçimleri çıkarılmaktadır. Açık siyasi mücadeleyle bir türlü kavrayamayanlar, devrimci arkadaşlarımızın sözlerini tahrih ederek arkadaşlarımızı çamur atmaktadırlar. Bu genel kurul sırasında, ideolojik mücadelede uzaklaşmış, sorunların tamamen spekülasyon ve dedikodu platformunda çözülmeye çalışıldığı dikkatimizi çekmiştir. İdeolojik olarak ayrılıkları hangi temel-lerden kaynaklandığını açıklamaları yerine; şu veya bu kişi için söylenen şu veya bu sözün çarpıtılması, ayrılıkla temel platform seçilmiştir. Ve liseli arkadaşlar bu temelde tavır almaya itilmiştir. Bununla da kalmayıp arkadaşlarımızı saldırılmış ve onlar fizik olarak tasviye edilmeye çalışılmıştır. Kısa dönemde koparılan bu tür yaygaralar gün geçtikçe berraklaşmakta, bu kişilerin kitleler önünde teşhir ve tecrit olmalarına neden olmaktadır. Tüm devrimcileri bu tür olaylar karşısında uyanık olmaya çağırıyoruz. Ve uzun dönemli değerlendirmelerin, soğukkanlı, devrimci tavırların devrimci olmayan (lumpen) tavırları her zaman yenilgiye uğrattığını ve yenilgiye uğratacağını hatırlatıyoruz.

YAŞASIN ORTA ÖĞRENİMLİLERİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

ÖĞRENCİ OLAYLARI

FAŞİSTLERİN SALDIRILARI YOĞUNLAŞIYOR! DEVRİMCİ GENÇLİĞİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR!

1 KASIM

- Ankara Tıp Fakültesine baskın yapmış 200 kişilik faşist bozuntusu bir grup, 5 devrimci öğrenciyi demir çubuk ve mustarlarla yaralamışlardır.

2 KASIM

- MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş; partisinin gençlik kolları toplantısında, "Camurun ve fışkının içinden çıkartıp titrettiği tosunukçularına", "Kaba kuvvete basırmayın" dedi.
- Ankara'nın Hasanoğlan Atatürk İlköğretim Lisesinde MHP yanlısı öğretmenlere sırtını dayanan faşist komando taslakları devrimci öğrencilere demir çubuklarla saldırarak birçok öğrenciyi ağır şekilde yaralamışlardır.
- Ankara'da gecekondu semtlerindeki yoksul halkın sorunlarıyla uğraşan üç dernek binası geceyarısı halk düşmanı faşistlerin bombalı saldırısına uğradı.

3 KASIM

- ONİVERSİTELER, DEVLET GÜVENLİK KUVVETLERİNİN YARDIMCILARININ(!) SİLAHLI SALDIRILARIYLA AÇILDI.

- Ankara Gazi Eğitim'deki faşist saldırıları sonucu altı kişi yaralandı. Beşevler bölgesi polislin de desteği ile faşistlerin kontrolü altına girdi. Gazi Eğitim Enstitüsü işgal edildi.

GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİLERİ SÖRESİZ BOYKOTA BAŞLADILAR.

- Yeni öğretim yılına 13 Ekim 1975 tarihinde giren Gazi Eğitim Enstitüsü, Bursa'dan MC Hükümeti'nin ithal ettiği müdür Mustafa Sen'in yardım ve desteğiyle ve polislin gösterdiği kolaylıkla faşistler tarafından işgal edilmiştir. Eğitim ve öğrenimi engellenen öğrenciler ilk günden beri müdürün istifasını isteyerek, faşist komando bozuntularının okulu işgalini yüzünden derslerine girememekte idiler. Bu durumu protesto için 27 Ekim günü okulda bir forum düzenleyen devrimci öğrenciler bir haftalık ihtar boykotu almışlar ve uygulamışlardır.

3 Kasım günü ders yapmak üzere okula gelen öğrenciler faşistlerin polislin de desteğiyle okulun bütün binalarını ve giriş-çıkışlarını tutuklarını görmüşlerdir. Daha sonra topluca derse girmek isteyen öğrencilere saldıran faşistler, bir öğrencinin ölümüne yol açmışlardır. Olaydan sonra yapılan aramada, dört adet tabanca, özel olarak hazırlanmış bomba ve bıçaklarla 22 Ölkü Öcağı mensubu yakalanmıştır.

Ölüm olayını belirli devrimci arkadaşların üzerine yıkmaya çalışan polis, 22 faşisti serbest bırakmış ve Gazi-Der yöneticisi arkadaşlarımızı tutuklamışlardır.

Ölen öğrenci için okulda yapılan cenaze törenine Milli Eğitim Bakanı Ali Nailli Erdem'in, aynı bakanlığın müstesarı A. Nihat Akay ve öğretmen okulları genel müdürü Ayvaz Gökdemir'in katılmaları ve öğrencileri tahrik edici konuşmalar yapmaları dikkati çekmiştir.

Bütün bu olaylardan sonra Gazi Eğitim Enstitüsü'nün devrimci öğrencileri, bütün baskı ve teröre rağmen, demokratik enstitü mücadelesine devam edeceklerini açıklamışlar, okuldaki faşist baskılara son verilinceye, faşist müdür istifa edinceye kadar süresiz boykot kararı almışlardır.

- İstanbul Üniversitesi'nde forum yapmakta olan devrimcileri panzerlerle dışarı çıkartan polis, daha sonra içeriye giren faşistlerin forumunu sessizce izlemiştir. Atılan silahlar ve patlatılan bombalar sonucunda birçok arkadaşımızın yara-

lanmasına karşın polis bu olaya seyirci kalmıştır.

- ÖDTÖ öğrencileri isteklerinin kabul edilmesi üzerine yaptıkları forumda altı aydır sürdürdükleri boykotu kaldırdılar.

4 KASIM

- Ege Üniversitesi'nin tüm fakültelelerinde boykot başladı.
- Konya Selçuk Eğitim Enstitüsü'nde komandolar devrimci öğrencilere tas ve sopalarla saldırarak 8 kişiyi yaraladılar.
- Ankara'da Ölküdaşları (!) tarafından vurularak öldürülen Alparslan Gülmüş'ün cenazesinde, Milli Eğitim Bakanı'nın da huzuruyla, izinsiz olmasına karşın hiçbir müdahalede bulunmayarak oldukça saygılı-korumacı tedbirleriyle "kana kan, intikam!" çığlıkları atan gözü dönmüşlere eslik eden toplum polislinin İstanbul'daki karargahı, Ölkü Ocakları'na bağlı komandolarca basıldı.

5 KASIM

- MACKA Teknik'te eli silahlı faşist komandolar sınıflara girerek rastgele ateş açtılar ve 7 kişiyi tabanca kursunlarıyla yaraladılar. Polislin hiçbir engellemede bulunmasını protesto eden öğrenciler Sıslı Emniyet Amirliği önüne kadar yürüdüler.
- Bursa İktisat Fakültesi İle Eğitim Enstitüsü de komandolar tarafından işgal edildi ve 4 devrimci arkadaşımızı tabanca ile yaraladı.

6 KASIM

- Polislin açık desteğinden güç alan faşistler, giderek üniversiteler üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmaya başladılar.
- Sıslı Siyasal Bilgiler Yüksek Okulu, öğrencilikle ilişkisi bulunmayan silahlı Ölkü Ocakları militanlarıyla işgal edildi. Polis, işgalci öğrencileri okuldan çıkartacağı yerde, derslere girmek için okulun önünde bekleyen arkadaşlarımızı coplayarak dağıttı. Ve polisler, silahlı komandolarla birlikte kolkola okulun kapısında nöbet tutmaktalar.

- Ankara'da Ziraat ve Veteriner fakültelerinin kapıları da silahlı faşist zorbalar tarafından tutularak devrimciler okullara sokulmamakta, girenler demir çubuklarla saldırıya uğramakta. Tüm bu faşist baskılara karşın, devrimci arkadaşlarımız, hiçbir baskı ve terörün kendilerini yıldırmadığını ve de yıldırmayacağını, okulu faşistlere teslim etmeyeceklerini bildirmişlerdir.

8 KASIM

- Malatya'da, Akçadağ Öğretmen Okulu, Mustafa Kemal Eğitim Enstitüsü ve Atatürk Lisesi'nde faşist saldırılar sonucu 20 devrimci arkadaşımızı yaralamıştır.

- "Demokratik Eğitim Miting ve Yürüyüşü", onbinlerin katılımıyla Ankara'da yapıldı.

10 KASIM

- Direnişe geçen Darıüssafaka Lisesi öğrencilerine polis saldırdı.

11 KASIM

- Eskişehir Eğitim Enstitüsü'nde 1500, Yüksek Denizcilik'te 445 öğrenci faşist baskıları protesto amacıyla boykota başladı.

- Erzurum, Isparta, Kırşehir ve Elazığ'da komando bozuntularının silahlı saldırısı sonucu 17 devrimci yaralandı.

KARSIT GRUPLARIN CATIŞMASI YOK, POLİS DESTEĞİNDE SİLAHLI FAŞİST SALDIRILAR VAR..

Devrimci öğrenci gençliğe yöneltilmiş, polis desteğindeki tüm silahlı faşist saldırılar, burjuva basını, TRT'si ve solcu geçinen basın tarafından ısrarla ve kasıtlı olarak "iki

karşit öğrenci grubunun çatışması" olarak verilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalizme bağımlı ve bir azınlık yönetimi olan oligarşik diktanın baskısı altındaki ülkemizde de, tüm geri bırakılmış ülkelerde olduğu gibi, sömürünün devam ettirilebilmesi için işçilerimiz, köylülerimiz ve tüm emekçi halkımız üzerinde faşist baskılar sürdürülmektedir.

Üniversite öğrencisinin uğraşısı, emekçi halkın kavgasının ayrılmaz bir parçasıdır. Bunu çok iyi bilen egemen çevreler, halkın, öğrenci gençliğin bilinçlenmesini durdurabilmek için, faşist tosunukçulara saldırı düzenlemekten başka çıkar yol bulamamaktadır. Yani silaha sarılan devrimci gençlik değildir, silahlı saldırılar faşistlerden gelmektedir. Devrimci gençlik mesru savunma durumunda. Bütün bu saldırıların belirli merkezlerden yönetildiği çok iyi bilinmektedir.

- "DEMOKRATİK EĞİTİM MİTİNG VE YÜRÜYÜŞÜ" ANKARA'DA 15.000 KİŞİNİN KATILMASIYLA YAPILDI. MİTİNGİN AMACI DAĞITILAN BİLDİRİDE BELİRTİLYORDU:

"...BOZUK EĞİTİM DÜZENİNE KARŞI ÇIKAN VE BU SORUNUN ÇÖZÜMÜNÜ HALKIMIZIN KURTULUŞUNDA GÖREN VE BU UÇURDA

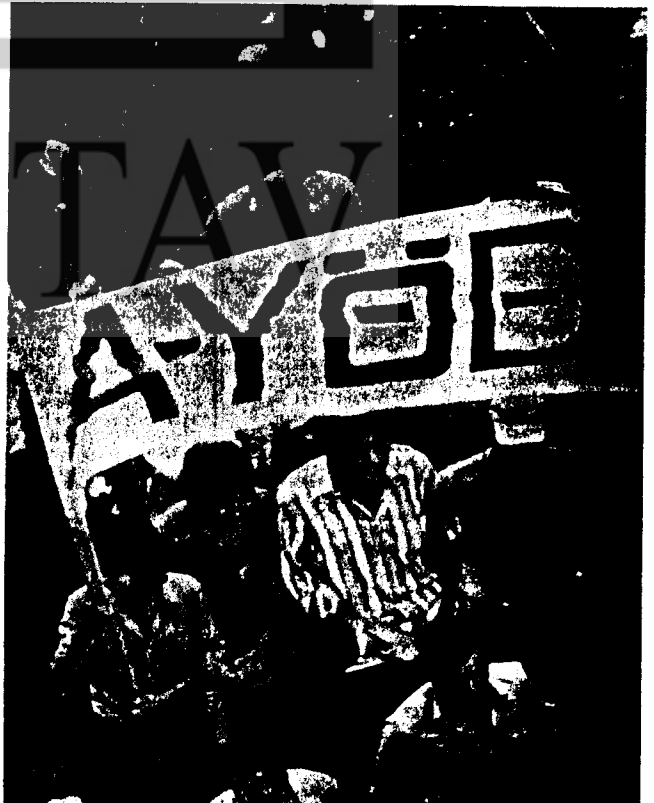
MÜCADELE VEREN TÜM İLERİCİ-DEMOKRAT VE DEVRİMCİLERE BASKI VE TERÖR UYGULANMAMAKTA, MÜCADELELERİ BASTIRILMAMAK İSTENMEKTEDİR.

ÜNİVERSİTELERDE 'DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE' MÜCADELESİ YÜRÜTEN YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİNE KARŞI GERİCİ YÖNETMELİKLER, DİSİPLİN UYGULAMALARI SONUNA KADAR İŞLETİLMEKTE, EĞİTİM ÜZERİNDE EN UFAK BİR SÖZ SÖYLEME HAKKI VERİLMEMEKTEDİR. FAŞİST KOMANDO BOZUNTULARI ÜZERLERİNE SALDIRTILARAK DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİ ÖLDÜRÜLMÜKTÜR.

ANADOLU'NUN DÖRT BİR YANINDA HALKIMIZI AYDINLATILMAMAK İÇİN HER TÜRLÜ ZORLUĞA KATILAN YURTSEVER ÖĞRETMENLERİMİZ ÜZERİNDE TÜRLÜ BASKILAR UYGULANMAMAKTA, ÖRGÜTLÜ BİR ŞEKİLDE SÜRDÜRDÜKLERİ EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELELERİ BOÇULMAMAK İSTENMEKTE, DEMOKRATİK TOPLANTILARI KIRILIK FAŞİST ÇETELERCE BASILIP YÜZLERCE ÖĞRETMEN ZİNDANLARA ATILMAMAKTA, KAHPECE ÖLDÜRÜLMÜKTÜR. ...DEMOKRATİK EĞİTİM MÜCADELEMİZDE YENİ MEVZİLER KAZANMAK İÇİN, FAŞİZM KARŞISINDA ÇÜÇLÜ LÜĞÜMÜZÜ BİR KEZ DAHA KANITLAMAK İÇİN TÜM YURTSEVERLERİ DÜZENLENEN MİTİNGE KATILMAYA ÇAĞIRIYORUZ."

BÜTÜN BU SORUNLARI DİLE GETİRMEK VE SÖZ GÜNLERDEKİ FAŞİST BASKILARI PROTESTO ETMEK ÜZERE YÜRÜYEN BİNLERCE DEVRİMCİ KARARLILIKLARINI VE DİRENÇLERİNİ İSPAT ETMİŞLERDİR.

Tüm Yurtseverler 8 Kasım Mitinginde Emperyalizmi ve Faşizmi Lanetlediler

"...Hegel'in iyi bildiği gibi, aklın gelişimi ve yükselişi, hiç bir zaman bir doğru çizgi boyunca olmamıştır. Sık sık kesilip yavaşlamış, düşmeler göstermiş, bir çizgi boyunca gelişmiştir akıl denilen nesne; Engizisyon mahkemeleri, toplama kampları, gaz odaları ve cadı avlarıyla, zaman zaman, kesikliğe uğramış bir gelişimden geçmiştir. Parlak zaferler kazandı gibi acıklı yenilgilere de uğramış, iç açıcı, göğüs kabartıcı ilerlemelerden geçtiği gibi yürek burkan, can sıkıcı geri çekilmelerle sarılıp tökezlenmiş bir gelişim olmuştur bu! Akıl yolunu tıkayan engeller, yalnız, statü-koya dört elle sarılan güçlerin kini ve inatçılığı da değil! Bu güçlerin kıskıvrak bağladığı halkın içinde bulunduğu karanlık da bu engellerden biri. Engeller arasında, kendisini, halkın zaferi için savaşa adanmış olanların, sık görülen ve insanı çileden çıkararak yetersizlikleri ve yanlışları da var. Bu gibi sapmalar, burjuva toplumunun uyguladığı cezalandırma ve toplum dışına atmalardan yılmayıp, varlığını ilerleme yoluna adamayı göze alabilecek gücü ve yüreği kendisinde pekala bulabilecek birçok insanın korkmasında ve yoldan çıkmasında neden olmaktadır. Akıl yolunda ilerlerken işlenen hataları fırsat bilip, dökneklik gösteren ve bilinmezçiliğin (agnostizm'in) ve edilgenliğin (pasifizm'in) batağına saplanan oportünistlerin bilinen tutumlarına parmak basmadan geçemeyiz. Unutmamak gerekir ki, hata, insan davranışlarında kaçınılmaz bir şeydir; hataların ortaya çıkması, gerçekten de aklın ilerleme biçimlerinden biridir; hatalar yapılacak ve düzeltilenektir ki akıl denen şey daha da ileriye gitsin!..." (PAUL BARAN, *Buyu-menin Ekonomi Politikası*, s. 508-9).

MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE'NİN DEVAMI (sayfa 10'dan)

"Marksistler, toplumdaki üretim faaliyetinin basamak basamak yükselerek geliştiği, doğa üzerinde olsun, toplum üzerinde olsun, insan bilgisinin de buna uygun olarak gittide yükseldiği, yüzeyden derine, tek yanlılıktan çok yanlılığa eriştiği düşüncesindedir... Öteyandan, küçük üretimin insanın görüşünü daraltması nedeniyle toplum tarihini tek taraflı anlamaya mahkum edilmıştır" (Mao Tse Tung, *Teori ve Pratik*).

Bu satırlar aslında içinde bulunduğumuz dönemin ve eleştirilerin temel niteliğinin nereden kaynaklandığını açıklamaktadır. Peki bu yanlış eğilimlerin üstesinden nasıl gelinecektir? Çözüm yolları nelerdir? Biz önümüzdeki günlerde bu yanlış eğilimlerin, sosyalist hareketin ve gençliğin genel yapısı nedeniyle hızlanacağını zannediyoruz.

Guruplar arasında siyasi eylem platformunda birbirlerine karşı takındıkları, takınacakları tavırları gençlik için de çözmek yönüne başvurulduğu için gençlik, mücadele edilecek bir eylem alanı olarak değil, guruplar arası çatışmanın hesaplaşma arenası olarak görülmektedir. Gençlik içinde ayrılıkçı tavırlar, kendisine ideolojik kılıfı, gençlik hareketi hakkındaki farklı program önerilerinden kaynaklanarak bulmaktadır. Daha doğrusu baştan ayrılıkçı tavır alan kişiler zorunlu olarak böyle bir yolu seçmek durumundadırlar. Ama içinde bulunduğumuz durum daha da acıklıdır. Çünkü bugün siyasi yoğunluk kendi ayrılıkçı tavrını gençlik konusundaki program önerisinden somutlamaktadır. Böyle bir yol tercih dahi edilmiyor. Bunun yerine "Çin-Sovyet" ikilemi sorunu farklı gençlik örgütlenmesi için temel kriter olarak gösterilmeye ve gençliğin çözümü gereken temel problemi buymuş gibi sunulmaya, bütün tartışmalar bu konu yoğunlaştırılmaya çalışılmaktadır. Yani kısacası bir kör düğündür gidiyor. Ama hastalığı tespit etmek yetmez ve tek başına anlamsızdır da. Önemli olan onun çözümünü de beraberinde getirmekdir.

Çözüm elbette genel planda sosyalist hareketin toplanması, sınıflı bir ideolojik birliğe sahip olmasıdır. Gençlik içinde ise olayların üzerine ideolojik temellendirme, bu mücadeleyi bu platforma çekebilme, ideolojik olmayan şeyleri ciddiye almamak, temel problemi çözmeye yönelik faaliyet göstermek soruna belirli çözümler getirecektir. Biz, bu konuda üzerimize düşeni yapmaya çalışacağız. Ama bu işi tam ve eksiksiz yapacağımız anlamına alınmamalıdır. Fakat böyle bir tavrın ileriye doğru atılmış bir olumlu adım olduğuna ve belli sınıflı temeller üzerinde onun eyleminin, programının açık hedefleri doğrultusunda, gençliğin birliğini ve gereksiz ayrılığın sağlanacağına inanıyoruz. Hedefimiz gençliğin bu anlamda bir birliğini sağlamaktır.

DOST OKULARIN dikkatine

YÖRENİZDEKİ HABERLERİ, FOTOĞRAFLARI, YORUMLARINIZI, ELEŞTİRİLERİNİZİ

bekliyoruz.

BAŞYAZI'NIN DEVAMI (sayfa 3'ten)

Ama amaç "ne kadar karıştırsa karışsın o kadar mükemmeldir, karışıklık birliği de içinde taşır", "felsefesiyle" ortalığı karıştırmaktan ibarettir, o başka!

Aksi halde mevcut çok gruplu dağıntı durumuna pragmatist formüllerle çözüm ararken devrimci ilkeleri tahrip etmeye kimsenin hakkı olmama- lıdır. Bu tür yanlış düşünceler nereden kaynaklanıyor? Bize göre bu tür yanlışlar bugünkü *ACİL SİYASİ ÇÖZÜMLERİNİZİN* yanlış tesbitinden kaynaklanıyor.

Bu "BİRLİK MÜCADELE İÇİNDE GERÇEKLEŞECEKTİR" düşüncesidir. Devrimci hareketin bugün içinde bulunduğu şartlarda siyasi birliğin sağlanması için varolan güçlükleri yukarıda sıralamış ve bunun hemen olacak bir iş olmadığını anlatmaya çalışmıştık. Bu şartlarda bu mümkün olamıyor diyerek bu acil görevleri bilinmeyen bir geleceğe erteleyip "birlik mücadelesinde gelecekte oluşacaktır" sonucuna ulaşılmaktadır. Bu tamamen sakat, kendiliğindenci ve son tahlilde bugün içinde bulunduğumuz görevlerin ertelenmesi anlamına gelen yanlış bir düşüncedir. Sınıflı temellere dayanan bir birlik bugün bizim acil göre- vimizdir. Bütün uğraşlarımız bu yolda olmalıdır ve bu ilerideki bir zamana bırakılamaz. Elbette bugün biz bu görevlerimizi yerine getiremezsek, böylesi bir birlik ileride gerçekleşecektir. Emperyalizm ve faşizme karşı mücadelenin ateşi içinde gerçekleşecektir. Ama o zaman bu tüm iflah olmaz kariyeristlere, grupçulara rağmen olacaktır ve yine muhtemelen devrimci hareket çok şey malolacaktır!

"Değişik koşulları ve zaman farkını göstermek gülmüştür. Bir savaş örgütünün kurulması ve politik a- jıtasyonun sürdürülmesi devrimci ruhun zayıflamasını hiç gözönüne almaksızın 'sakin ve barışçı' her koşulda ve her dönemde esastır. Ayrıca böyle koşullarda bu tür bir çalışma özellikle gereklidir. Çünkü patlama ve ayaklanma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır." (Lenin)

Bu yüzden bugün ülkemizin temel sorunlarından kaynaklanmayan birlik anlayışları geliştirmek kesinlikle yanlış olan bir tutumdur.

Siyasi birlik sorununun gelecekte halledilecek bir sorun olarak görülmesi, bugünkü çok gruplu durumu olduğu gibi kabul etmeye ve bu duruma uyacak pragmatist çözümler a-

ramaya sevk etmektedir. Bütün gücümüzle gerçekten siyasi içerikli olmayan sahte gurupların üzerine gitmek, işçi sınıfının siyasi iktidar sorunu etrafında düğümlenen devrimin temel meselelerinin çözümü, kısacası bir devrim programı ve bir siyasi eylem programı etrafında tüm devrimcilerin birliğini oluşturmaya su veya bu tali birtakım meseleler etrafında sahte birliklerin üzerine gidip onların varlığını ortadan kaldırmak ve hizipçiliği, grupçuluğu yok edip doğru düşünceler etrafında birleşmeyi savunmak gerekir. Bunun yerine bugünkü gruplu duruma uyacak çözümler aranması ve Çin-Sovyet ikilemi üzerine asgari ihtilalci birlik anlayışları ve *SİYASİ KÜMELENMELER (!)* oluşturmaya çalışılmakta, devrimci ilkeler tahrip edilmekte ve idealizmin bataklığına sürüklenilmektedir. Hizipçiliği mesurlaştırma hatalarına düşülmektedir.

Yine buna benzer bir mesele de *YÖNETİMDE HOMOJENLİK MESELESİDİR*. Bazı arkadaşlar da demokratik bir örgütün yönetiminde homojenlikten "yönetimin tek bir siyasi-stratejik-ideolojik çizgiyi paylaşılan kişilerle verilmesi anlaşılmalıdır, aksi takdirde parti taklitçiliği, kapalı kapıcılık... olur" diyorlar ve rogrusunu şöyle açıklıyorlar: "Yönetimde homojenlikten anlaşılması gereken yönetimde yer alan kişilerin örgütü meydana getiren temel ilkelere... en titiz, en bilinçli en tavizsiz savunucuları olmalıdır." Peki, kimdir bunlar? Söz konusu anti-faşist, anti-emperyalist bir örgüt olunca, bu ilkelere en tavizsiz, en tutarlı, en titiz savunucuları kimler olabilir? Proletaryanın siyasi çizgisini savunanlardan başka kimler olabilir? Proletaryanın siyasi çizgisi de bizim bildiğimiz kadariyle tek bir siyasi-ideolojik-stratejik çizgidir.

Ama hayır, bu arkadaşlara göre proletaryanın siyasi çizgisi bir - den fazla olur. Bunlar ayrı ayrı guruplarda örgütlenir, bu sebeple bunlardan bir tanesini savunulamaz - rın yönetime gelmesi savunulamaz deniyorsa, o başka! Görüldüğü gibi bu tür düşünceler de mevcut dağıntı ve gruplu durumu olması gerekenle karıştırmaktan ileri geliyor.

Aslında sorunun özü, üzerinde mü - cadele edilen alanın eylem programı üzerinde anlaşılmasındadır. Bu mutlaka bir tek siyasi çizgi tarafından gerçekleştirilecektir veya tek bir siyasi çizgi olursa bu iş olamaz tipinde önermeler, sığ, yanlış önermelerdir ve subjektif konuma uygun ideoloji yaratma hastalığıdır.

Bu şartlarda devrimci gençliğin birliği nasıl sağlanabilir? Devrimci ilkeleri (demokratik merkeziyetçiliği, yönetime homojenliği v.s.) saptırmadan gençliğin birliği nasıl sağlanabilecektir?

Biz, gençliğin *EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI BİRLİĞİNİ* savunuyoruz. O halde *BİRLİĞİ SAĞLAYACAK TEMEL İLKE ANTI-FAŞİST, ANTI-EMPERYALİST BİR DEMOKRATİK EYLEM PROGRAMI OLMALIDIR*. Gençliğin birliğinin temel platformu budur.

Niçin devrimci gençlik mücadelesinin demokratik eylem programı *EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDİR?* Bunu herhalde burada uzunca boylu tartışmaya gerek yok ve hele gençlik için sadece *DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE* için mücadele ya da daha orijinal eylem programı önerilerini bir yana bırakabiliriz.

O halde gençlik hareketinin birliği için bir yığın idealist formülasyon ihtiyacı yoktur. Yönetim söylene olsun, sonda olsun, bunda olsun v.s. önemi yoktur. Önemli olan *EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE* sorununun *BİRLİK* olmasıdır. *ONUN İÇERİSİNİ KONUSUNDA DOĞRU DEVRİMCİ DÜŞÜNCELERE ULAŞABİLMEKTEDİR*. Bu doğru düşünce etrafında *EYLEM BİRLİĞİNİ SAĞLAYABİLMEKTEDİR*. Bu uğurda verilecek mücadele bosuna olmayacaktır. Böylesi bir birlik halkımızın Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesindeki birliğinin bir parçası olacaktır.

Devrimci gençlik dergisini bu amaçla hizmet edilecek için çıkartıyoruz. Gençlik hareketinden bir siyasi hareket yaratmak gayretini içinde değildir. Devrimci gençlik hareketinin birliğinin işçi sınıfı hareketinin birliğinden ayrı bir şey olmadığını bilerek, gençlik hareketinin emekçi halkın kurtuluşu uğrunda mücadelesinde ayrı olarak bir anlam taşımadığına inanarak devrimci gençliğin sorunlarını tartışacağız. Devrimci gençliğin birliğinin teorik temellerinin oluşturulması için mücadele edeceğiz.

BU YOLDA DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN SAKLI GEÇMİŞİ BİZE İŞİK TUTACAKTIR!

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN ANTI-FAŞİST VE ANTI-EMPERYALİST EYLEMİNDE BİRLİK İÇİN İLERİ!

EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞU MÜCADELESİNDE BİRLİK İÇİN İLERİ!

BİR OLAY

odtü öğrencilerinin başarısı kararlı ve örgütlü mücadelenin sonucudur

ODTÜ BOYKOTU

Yığıt ODTÜ öğrencileri, 6 ay süren ve başarı ile sonuçlanan amansız bir kavga verdiler. Kararlı ve örgütlü oldukları için mücadelelerini sürdürdüler; devrimci bir mücadele anlayışları ve bu mücadelede önderlik eden bir örgütleri, ODTÜ-DER vardı çünkü. Bu kavga'nın halkımızın kurtuluş kavgasının bir parçası olduğunun, akademik-demokratik mücadele boyutlarında bir parçası olduğunun bilincindediler çünkü...

Mücadelenin özgül objektif koşullarını tanıyabilmek için ODTÜ'nün varlık nedenine bakmamız gerekir. ODTÜ, bağlı olduğu bütünün(Türkiye'nin) özelliklerini bağrında taşıyan ve kendi özgül unsurlarına sahip bir parçadır. ODTÜ'nün bir özel kuruluş kanunu vardır. Yani ODTÜ'de özerklik yoktur. ODTÜ, bir mütevelli heyetini ve onun kuklası bir rektör tarafından yönetilmektedir; burada bir azınlık yönetimi vardır. Yani ODTÜ bir demokratik Üniversite değildir.

Simdi verilen mücadeleyi, boykotu, süreci içinde bir olay olarak ele alıp kısaca anlatalım(Kısaca çünkü herkes bu olayı ayrıntılarında biliyor ve tartışıyor). Ki, böylece somutun çizimlemesini yaparız. Bu "boykot olayını" süreci içindeki mücadele anlayışını ve örgütlü mücadelesi açısından öğrenci gençliğin akademik-demokratik kavgasına ışık tutacağından yorumlamaya çalışalım.

ODTÜ'de "süresiz boykot" 15 Mayıs 1975'te başladı. Ancak 12 Mart açık faşizminin gerilemeye başlamasıyla yerine getirilen "nisbi özgürlük" ortamında ODTÜ'de öğrencilerin örgütlenmesi ve aktif mücadele vermesi ön plana çıktı. Ankara'da yüksek öğrenim gençliğinin ADYÜD bünyesinde örgütlenmesi ODTÜ öğrencileri de yerlerini aldılar. Bu dönemde Üniversitede faşistler diğer öğrenci derneklerini gassettikleri için devrimciler yalnızca mimarlık fakültesinde MFOD'ne sahiptiler. Ve ODTÜ'deki mücadele özellikle 8 Kasım 1974'de Kissinger'in Türkiye'ye gelmesi üzerine yapılan boykota okul dışından faşistlerin kanlı saldırısıyla yeni boyutlar kazandı. Bu olay, devrimcilerin nitelikli olarak daha sıkı mücadelesinin başlangıcıydı. ADYÜD'ün ODTÜ komisyonu, Üniversitedeki mücadeleyi ve örgütlenmenin merkezi oldu. Ve ADYÜD sıkıyönetim tarafından kapatıldıktan bir süre sonra, Şubat 1975'te ODTÜ öğrencilerinin merkezi örgütü olarak ODTÜ-DER kuruldu. Üniversitenin bütün fakültelerinde yaygın bir mücadele gelişmekteydi. Özellikle Mimarlık Fakültesi ve Hızırılık Okulu'nda gerçekleştirilen boykotları öğrencilerin yeni deneyimler kazanmasını ve örgütlü mücadelesinin pekişmesini sağladı. Fen Edebiyat Fakültesi'nde öğrenci derneği (FEFOD) faşistlerin elinden alındı. Devrimci siyasi propaganda ve ajitasyon çalışmalarına önem verildi. Mücadelede geniş kitlelere mal oldu ve ODTÜ-DER artık öğrencilerin fiili önderi oldu. 5 Mart 1975'de, 1971'de faşizmin yurtlara yönelttiği kanlı saldırıyı protesto edildi. 31 Mart'da Veli Yıldırım'ın öldürülmesi olayını protesto eden iki günlük boykot ilan edildi. Nihayet 14-15 Nisan'a gelindi. Bu tarihte ODTÜ öğrencileri okulda bütün faşist baskıları protesto için yurt dışı retlerini ödememe ve bunu destekleyen iki günlük boykot kararı aldılar. Okul rektörükçe kapatıldı. Öğrenciler sonuna kadar okulun açık kalmasını gerektirindi, eğitimden yana olduklarını savundular.

6 aylık sanlı direniş ise bu kapatma kararının ardından başladı. MC Hükümeti'nin isbasına gelmesiyle bu dönemde öğrenciler üzerinde her türlü baskı alabildiğine yoğunlaşmıştı. 250 kişi disiplin komitesine, okuldan atılmak üzere vermişti. Jandarma okulu bir askeri kışla haline getirmişti. İşte bütün bunların sonucunda, kısalan eğitim süresinin de

öğrenciler üzerinde akademik bir baskı aracı olarak kullanılmaya kalkışılması direnişin nedenlerini oluşturdu. Haziran ayında rektörlük, tarihi cambazlığın ve madrabazlığın bütün ince ve usta yanlarını üzerine alarak ODTÜ direnişini kırma cabası na girişti. Rektörlüğün talepleri kabul etmiş gibi görünmesi üzerine, eğitimden yana olduğuna ispat için öğrencilerin üç gün derslere girme kararı alıp, rektörün ikyüzü yalançı tutumu açığa çıkınca da bu kararın kaldırılması (zaafılarıyla birlikte) önemli bir olaydı. ODTÜ-DER, bu dönemde gerçekten kitlelerin çıkarlarını doğru bir siyasetle yoğuran, onlara önderlik eden bir örgüt olduğunu ispatladı. Uzun kararlı mücadelelerin sonucunda savunulan talepler teker teker, söke söke alındı. Yani, boykotun sonlarına doğru tüm yarınlara, pasiflere ve harekete iha-net eden onu karalamak isteyenlere rağmen başarıldı. Bu dönemde TIP'lilerin ve CHP'lilerin boykotun direncini kırma yolunda gösterdikleri gayreti unutmadı ODTÜ öğrencisi... O günlerde rektörlüğe öğrenciler arasındaki mücadele son tırmanış noktasına ulaşmıştı. Her iki kesim de artık mücadelenin son dönemine gelineceğinin bilincindediydi. Direnen kazanacaktı... İşte bu önemli anda ODTÜ öğrencilerinin kararlılıklarını ifade edebilecekleri bir tek silahları kalmıştı ellerinde: Kayıtlara hayır! ODTÜ-DER bu kararı aldı ve geniş öğrenci kitlelerini, bütün yığınları, pasiflere rağmen bu karara uymaya çağırdı. Henüz ileri sürülen taleplerden hicbirisi kabul edilmedi. Kayıtları yaptırmak tek keşmeyle o gün için teslim olma. İşte TIP ve CHP böyle bir anda devreye girdi. Tıp'liler bütün forumlarda, toplantılarda mücadelenin boyumuzu astığını, yapılarını "maceracılık" olduğunu yayarak teslimiyetçi eğilimleri canak tuttular. Kayıtların yapılması gerektiğini savundular. CHP'li gençler ise, yaptıkları toplantılarda kayıtları yaptırmayı ve derslere girme kararı aldılar. Ama bütün bu eğilimlere rağmen ODTÜ öğrencileri ODTÜ-DER'e sahip çıkarak onun kararlarını uyguladı. Bütün taleplerin elde edilmesinde bu kararlı tavrın önemli bir etkisi olmuş - tur.

İşte ODTÜ'de verilen mücadeleyi bu süreç içinde ele aldığımızda "boykot olayı" hakkında bir yorum yapabiliriz. Ve böyle bir yorum gerçekten önemlidir. Çünkü gelişen ve değişen durumlarda karşılarında devrimci öğrencilerin eli-kolu bağlı kalmasını, verilen kavga'yı diyalektik bütünlüğü içinde irdelemek sağlayıcıdır. Yani onun diğer mücadelelerle olan ilişkileri, kendi bütünselliği içindeki iç bağlantıları, gelişiminin düzeyini iyi bilmek gerekir.

Öyle ise ODTÜ boykotunu yorumlamak:

- 1- Verilen mücadele anlamını,
- 2- ODTÜ-DER'in belirleyici niteliğini,
- 3- Devrimci önderlerin çalışma tarzını.. İşte bu üç olguyu ölçüt olarak kullanmalıyız. Bu amaçla savunulan kitle çizgisine ve örgüt çizgisine (ki, burada ODTÜ-DER'in izlediği çizgiye) değineceğiz. Çünkü bunlar her devrimci mücadelenin iki önemli yönü olarak karşımıza çıkarlar.

Kitle çizgisi, kitlelerden alıp, kitlelere verme ve genelin özgülüleştirilmesi kısa formülasyonlarıyla belirtileceğimiz bu iki tekniği içeriyorsa, doğru bir yöntem olma şansına sahiptir. Kitlelere önderlik etmede kitle çizgisini kullanma yöntemi, ODTÜ öğrencilerinin boykota katılmalarını en yükseğe ulaştırmaya ve onları ateşli boykot savunucusu yapmaya hizmet etti. Ve başarı yukarıda kronolojik olarak sıraladığımız olayların gelişiminde, "kitlelerin sistematik olmayan

görüşlerini alıp, bunları derleyip kitlelere götürmek, kitleleri bunları kendilerinin görüşleri gibi benimseyip eyleme dönüştürme kadar bu görüşlerin açıklamasını yapmak ve bu görüşlerin eylem içinde doğruluğunu kabul etmek" anlayışıyla sağlandı. Potansiyel olarak varolan doğru hoshutsuzluk, örgütlü mücadele potasına aktarılarak, Türkiye çapında bir olay -9.000 ODTÜ öğrencisinin direnişi- içinde kinetik bir devrimci güce dönüştü. ODTÜ-DER'in doğru önderliği, somutta bulunan verileri doğru sentez etmesinde yattı. Mutlak anlamda olmasa bile, bu başarıldı. Kısacası verilen mücadelede, ilkönce kitleler karşısında "öğrenci" olundu. Onların sorunları devrimci çalışma tarzını kamçladı. Sonra "öğretmen" olundu. Onlara nasıl mücadele edilmesi gerektiği öğretildi. Ve çoğunlukla somut durumun gelişimine uygun hareket konuldu.

Peki, öğrencilerin hoshutsuzluğunun açık-seçik olduğu durumlarda "devrimci müdahale" nasıl sağlanabilir? Pratik içinde bu, kitlelerin devrimci önderlere ulaştırdıkları değişik veriler karşısında "esnek" olabilmek ile gerçekleşir. Böylece, mücadeleye geniş kitle katılımı başarılır. Öte yandan, politikada tutarlılık anlamında bir "katılık", devrimci önderlerin özellikle karar verme dönemlerinde ortaya çıkmalıydı. Bu konuda yöneticilerin sürekli bir kararlılığı ve başarıya sahip olduklarını pek söyleyemeyiz. Haziran ayındaki genel forumlarda ve hazırlık okulu muafiyet sınavları sırasında bu durum somut olarak kendini gösterdi. Halbuki ilkelere kararlı ve katı olunması, ve bu ilkelere uygulama alanına geçirildiğinde esnek olunması gerekliydi. Baskı bir deyişle, genel özgülüleştirilmeliydi. Çünkü, esneklik somut koşullarda yapılması gereken değişikliklere olanak tanır. Bu uyumluluk kitle katılımını ve mücadeleyi azmini daha bir arttırır. Ancak böyle bir esneklik ise yalnızca ilkelere tutarlılıkla(katılıkla) sağlanır. Ve yönetme sanatına önem vermekle gerçekleşir.

Devrimci önderlik demek, yalnızca yönetimde bulunmak demek değildir. Kitlelerle fiziki ilişkilerden (nicel ilişkilerden) önce, doğru siyasi ilişki (nitel ilişki) kurabilmektir. Siyasi bağın sağlanmasının sonucunda doğru önderlik edilebilir ve bu da "kuyrukculuk" ve "buylukculuk" sapsalınarak düşmeden olur. Kitlelerin kararsızlığına bas eğerek onları önünde "yelken politikası" izlemeye olmaz. Ve kitleleri ikna etmeden (kitle çizgisini uygulamadan) onları kendi öz deneyimlerinin doğal bir sonucu olarak harekete geçiremeye de olmaz. Dahası, örgütlü mücadelede örgüt içi demokratik merkeziyetçilik anlayışından taviz vermemekle sağlanır.

Bütün bunların ışığında ODTÜ-DER'in izlediği kitle çizgisinin belirleyicisinin, onun örgütsel çizgisi ("siyaseti") olduğunu söylemeliyiz. Bu, ODTÜ-DER'in, anti-empyalist anti-faşist bir demokratik kitle örgütü olusudur. Kendi mücadele plat-

formunu, akademik-demokratik kavga-sını, halkımızın kurtuluşu için verilen mücadelenin bir parçası olarak değerlendirmesidir. Onun eyleminin muhtevası ve benimsenen kitle çizgisi, mücadele içindeki çalışma tarzını yönlendirmiştir. Günlük mücadele içinde kitlelere olan bağını niteliğini ve düzeyini anlatan çalışma tarzı devrimci bir anlayışla gerçekleştirildiği için, bu edinen başarısının ön koşullarından biri olmuştur. Devrimci ODTÜ öğrencileri rektörlüğün anti-demokratik baskıları, sıkıyönetimin engelleme cabaları karşısında, tüm faşist uygulamalara boyun eğmeyen, zindanlara atılmayı, türlü zulümlere göğüs geremeyi göze alan mücadele yöntemlerini pratik içinde zenginleştiren bir çalışma tarzı uygulamışlardır. ODTÜ olayının, Türkiye çapında devrimci öğrencilerin akademik-demokratik kavgasına zengin deneyimler kazandırdığına inanıyoruz... Mücadeleleri tüm Üniversite gençliğine örnek olmalıdır.

DEVİRİNCİ GENÇLİK YAYINLARI :

Bugün gençliğin toparlanmasını sağlamada en önemli öğelerden birisi de ideolojik mücadeledir. Biz DEVİRİNCİ GENÇLİK YAYINEVİ olarak gençliğin şahhatli ideolojik temeller etrafında toparlanmasının ancak onun eylem programını açılması mümkün olacağı inancındayız. Bu amaçla "Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği" genel başlığı altında beş ayrı broşür hazırladık. Broşürler sırayla sunulmaktadır:

1. MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE (çıkışta, 2.5 TL)
2. GENEL OLARAK MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME (çıkıyor)
3. DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ (çıkıyor)
4. EMPERYALİZM VE YENİ SÖHURKÇİLİK (çıkıyor)
5. GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE (çıkıyor)

Yazışma Adresi : Kumlular Sok.4/10
Yenişehir/ANKARA
ÖDEMELİ OLARAK İSTEYİNİZ!

DEVİRİNCİ GENÇLİK DERGİSİ

15 GÜNDE BİR ÇIKAR, SİYASİ GAZETE
sahibi : Melih PEKDEMİR
sorumlu müdür : Tamer AKÇAM
Yazışma Adresi : Kumlular Sok.4/10
Yenişehir/ANKARA
Anadolu ve İstanbul Dağıtım :
İSTANBUL DAĞITIM
adresi : Çağaloğlu Yokuşu
Kemaliye Han 4/14
Çağaloğlu/İSTANBUL

ABONE TARİFESİ :
YURT İÇİ :
Yıllık : 50.-TL 6 Aylık : 30.-TL
YURT DIŞI :
Yıllık : 75.-TL 6 Aylık : 45.-TL